

Murawski Magdolna

Nyomot hagyok

versek

FRIDÉL 2020

Fridél Lajos grafikaival

Murawski Magdolna

Nyomot hagyok

versek

Fridél Lajos grafikaival

Copyright © 2025 Murawski Magdolna

Copyright © 2025 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-78-9

A kiadvány megjelenését támogatta:

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Új év – újabb verseskötet köszönti a Kedves Olvasót. Mondjuk úgy, hogy sokadik, mert ugyan nem számolni kell, hanem olvasni. Ha akadnak még lelkes versolvasók ebben a gépesített, rohanó világban. Azt nem állítom, hogy nincsenek, csak többnyire nem látom őket. Néha érkeznek üzenetek, amelyek engem cáfolnak, illetve az örök kétkedőket, majd ismét csend lesz. Talán azért, mert a szellem emberei rejtőzködnek valahol. Talán régimódi szemérmességből, de lehet, hogy másért. A lélek nem könnyen mutatja meg magát ebben az emberrengetegben.

A versnek mégis szólnia kell. Üdvözölnie az új évet, amely lassan egy újabb negyedszázad elteltét is jelzi egyben. No legalább beleléptünk annak utolsó évébe, mely arra int, hogy a feledés káros és kóros, az írástudóknak azonban kötelessége a hűséges emlékezés. Negyvenötödik kötetem ez a sorban. Lépegetünk valami felé, ami az ismeretlenség homályába burkolózik.

Egy költemény mindig kódolt üzenet. Szól a jelennek és a jövőnek, de egyúttal visszatekintést is ad, mint A Múlt Hajója. Ez üzen öblös hajókürtjével és a körötte rajzó és zsongó sirályhaddal, amelyek akár az immáron sok-sok költeményt is jelképezhetik. Ha akarjuk. No, de akarjuk-e? Az erre adott válasz sokféleképpen visszhangzik. Ahány olvasó, annyi felelet. A költő meg majd megálmodja, hányfélék is ezek a hangok, amelyek felzengenek valahol a Múlt mélyéből, azon a bizonyos hajón, amely a messze távolba visz, messze az Ismeretlenbe.

Spontán költészet, szabadversek, tétova rímek, hagyományos rímképletűek és a nagyon kötött formájú szonettek, melyek a klasszikus világ felé tekintenek vissza, ám egyúttal rámutatnak arra, amire egykor Pomogáts Béla intett: a szonett egyáltalán nem ment ki a divatból. Nemzedékeken keresztül ismét és ismét visszatért. A Nyugatosok klasszikus igényű szerzői éppúgy művelték, mint Weöres Sándor vagy kései utódjuk, Murawski Magdolna.

Talán csupán játék a formával, gondolhatja az Olvasó. Mi egyébért is írna mai témákról klasszikus formában egy mai költő? Azért, mert az ihlet szent perceiben így csendültek fel és rezonáltak a lelkében a mágikus szavak. De hát a versben nem is a formát kell magyarázni elsősorban, hanem a zenéjét átélni, vele együtt szárnyalni, ha a költő éppen röptetni akarja az olvasóit.

Fontos a játék a szavakkal. Általa bukkannak elő valahonnan a mélyből, s nemcsak a szerző lelkének mélyéből, azok a titkos értelmek is, amelyek köznapi értelemben nem tapadnak hozzájuk. Ám ahogy a felszínre jöttek, máris követelik maguknak a szokottól eltérő hangzást és az attól eltérő magyarázatot, a spontán etimológiát. Megéri tűnődni ezen? Remélem, hogy igen.

A szavak elringatnak, mint a nyugodt vízen könnyedén lebegő csónak. Másfelé visznek, nem a szokványos kikötők felé, csak mindig más irányba, mert éppen ez a dolguk. Felfedni azokat az ősi jelentéstartalmakat, amelyek ott rejtőztek bennük, de kellett hozzá valaki, aki ezeket is megmutatja az iránta érdeklődőknek. Spontán etimológia? Meglehet. Ám az is lehet, hogy valami több annál: varázslat. A szavak mágikus jelentéstartalmát megmutatni valami ősi erőt feltételez. A megszólaltatóban és a rá figyelő elbűvöltekben egyaránt.

Talán „csak” ennyi a költészet titka, mégis annyi mást is rejt magában. A valódi titkokat pedig nem túlmagyarázni kell, hanem örömmel átélni. Mert átsegítenek azokon a korlátokon, amelyeket a modern világ állít a még csak botorkáló mai ember elé. A durva lélek számára ez akár csapda is lehet.

Valaha körbeülték és elbűvölten hallgatták a költőt, aki egyúttal dalnok is volt. Elzenélte a műveit a hallgatóinak. Vándorolt és maga kereste meg a művészete iránt fogékony testvérlelkeket.

Szerző beéri annyival, ha ezen a digitális módon fogják a távoli „antennák” egy sokadik század során az emberiség történetében mindazt, amit ő írás közben átélt, és ha tetszik, viszont-rezonálnak valahogyan. Az alkotói folyamat további részében, a közönség „feldolgozásában” majd megérkeznek azok a palackposták, amelyek átutaznak az Ismeretlenség Tengerén, hogy egykor kikössenek a még el nem pusztított partokon, ahol a költő és a költészet még él.

Eger, 2025. január 7.

Se le se fel

Valami valahol elakadt

mint tű a lemezen és most recseg

mintha futnál de nem leled párodat

és üresnek érzed röpke éltedet.

Valami valahol elakadt.

Nincsen tovább. Ötlet se támad

hogy merre lépj míg élted felfelé halad

véled és mégse hagysz nyomot utánad.

Lemez recseg és kínlódik a tű.

Segítség nincsen. Utadat senki más

csak magad lelheted fel hisz oly gyönyörű

csupán követni kell hogy jöjjön a feloldozás.

Most még botladozol. Sebaj majd jön egy pillanat

amelynek varázsa élted váltja meg

onnantól lépted mindig jófelé halad

és minden órádat magad tervezed.

A lét csupán egy villanás. Kolibri-lét tiéd.

Lebegsz és hajtánád szárnyaddal a nektár felé.

Pár rebbenés egy nap s benne tárul eléd

a Mindenség varázsa hogy kedved töltené.

Ha megakadna a parányi szárny

és nem találná el a picinyke csőr

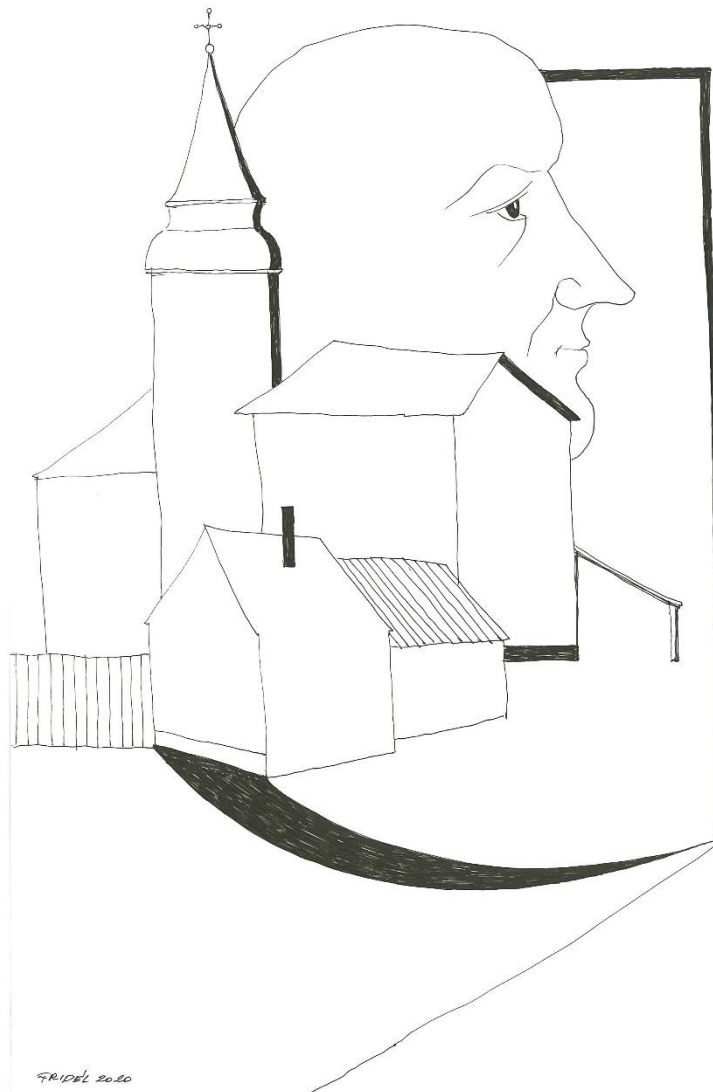
a táplálék helyét rád borulna egy néma árny:

lelkednek fájdalom szívednek durva tűr.

Ma minden elakadt. Se le se fel

csak libben és csapong kétségbeesetten

míg körötte minden élő vígan énekel
ő csak panaszt talál és félrevonul elesetten.
Se le se fel. Ránézve jóllehet mindenki tudja
ő mégis remél. Éltének motorja ez. Míg fenn lebeg
utolsó fuvalma melyben felzenél éltének ősi kútja.
Mélyében tűnnek el remények s érdemek.
Hogyan és merre? Örök kérdés ha zeng
mindenki rá figyel. Megáll a zajgó pokoli gép is.
A kérdés marad. Ő és a lélek ott fent kereng
és megcsodálja minden lény. Így lesz égi rangú fétis.

A bohócokra

Nem a kedves vidám mulattatókra
gondolok én akiknek festett arcán
folyton bujkál a mosoly hogy ezeknek láttán
te is kacagsz és vágysz megint a boldog bolondozókra.
Nem róluk szólok mert őket áldja minden
tapssal köszönti s víg ovációval
velük az élet oly vidám hogy pár aprócska szóval
megvigasztalnak mert rajtuk áldását hagyta az Isten.
Mások tán e névre méltók nem is lehetnek
pojáca tán csak ennyi amire tellik
a produkciójukból. Csak fújják és kereplik
mindazt mi szót sem érdemel. Igaz rajtuk is nevetnek
de oly csúnyán. Ha hallgatsz bölcs maradtál volna
mondaná a kedves nagymama – ez nekik is szólna.
De így csak érdekesültjei lesznek számárfüleknek.
Aztán fityiszt is mutatnak s egyéb csúfat nekik.
A csúfalkodót viszont-gúnyolják. Ez érdeme
az a negatív. Általa gyűlik piszkos fekete fellege
a földre szállt égnek. Aztán nem értik s egyre kérdezik:
Mivel is érdemeltem hogy rajtam annyian röhögnek?
Én jó vagyok csak ők a rosszak mind. Ez nem jó publikum.
Ha mégis eloldalog vigasza pár pohár unikum.
Ha ezt is túlzásba viszi otthon is rámennydörögnek.
Bohóckodik mert egyébre úgyse képes.
Magát oly szellemesnek hiszi. Rád nyelvet ölt.
Nem dolgozik. Helyette klapanciákat költ.
Ne is mondd neki úgyse hiszi mennyire rémes.

FRIDEL 2020

Bükkerdő

Hűs bükkösök... Istennek templomában...

szürke és üdezöld... állnak fenségesen...

Nem ők változnak csak az évszak

meg a korszak amely annyi csúfat rárak

a pompás lényekre de én csak nézem szerelmesen

hogyan kelnek életre az örök memóriában...

Hűs bükkösök... világosszürke törzsük

szálegyenes akár az erdélyi fenyvek

de itt a Bükkben kanyargós út vezet alattuk

hol annyi kedves délután perceit mulattuk...

mikor a gyermekek még velem egyfelé mentek

és a fák csak nézték s most is több a fény közöttük...

Azt mondják pusztulnak. Nem csak pusztítják

a lelkes baltások mivel a bükknek szép az ára?

Nekünk csak az emlék marad hogy ültetni se lesz mit

mire az egészzet kivágták... ugye az erdőgyilkost fel se jelentik?

és az se számít az emberiségnek mennyi ebből a kára

esetleg utóbb egy ejnyebejnye hogy ez azért mégse járja...

Hűs bükkösök... legalább az emlékükhöz még megvan

a gondolat még elvisz gyors szárnyakon hűvösükbe

hol annyi apró növényt is neveltek kanyargó ösvényeken

s hogy az áldozatuk végleges veszteség mégse legyen

legalább a költő visszatál kedves szép körükbe

ha máshogy nem is... legalább legszebb álmaimban...

Színjáték

Tragédiázunk?... komédiázunk?...

Csak beintenek hogy hiába várunk...

S hogy mire is? Arról ne kérjük őket

a svindlereket a nagyképű tettetőket

Játsszák hogy mindent jobban tudnak

de mikor tudni kéne sorra orra buknak

Hogyan és merre rángatnának

orrunknál fogva hajunknál nagyot cibálnak

Nekik itt minden rossz a lég a nép is

s csak egy a baj: még ha értenénk is

mire való a hajcihő a sok paláver

amit nyújtának a népnek: sok újabb láger

A flancból viszont semmit nem kínálnak

Nem mintha kérnénk. Ócska komédiáknak

részese nem lesz tisztos ember.

Jobb volna nekik doktor felcser

vagy tán szanitéc hogy a hadba kísérje

ahová küldenének de ott van a bibéje

hogy a nép csak élne nem háborúzna

Szöknek is előle őket ne nyúzza

a sok fogdmeg. De hagyjuk is őket

a tele szájjal ordítókat profi tettetőket!

Azért még megkérjük: tragédiázunk? komédiázunk?

Kellene a vagyonkánk meg még a házunk?

Inkább adjuk fel őket postán kilóra

ha ott még kellenek ahol rendre rossz lóra

tesznek. Mi azokat várjuk s féltjük

akik szeretnek. Példájukat nézzük.

A ködlovagokat meg vigye a kánya
A nyomukat is csak borítsa köd meg a láva
Egyszer valahol a végtelenben
jól meglesznek a végtelen önszerелеmben

A mi Ötvenhatunk

Ilyenek vagytok ti.

Mindig is ilyenek voltatok:

csak dúltatok

romboltatok.

Nehéz az idő súlya.

Túl sok az emlék.

Ezeknek terhe is mind

az embert sújtja.

Ötvenhatunk

csak a miénk.

Gyászunkon senki nem osztozik.

Csak a döbbenet hallgat.

Ők nem állhatnak közénk.

Eldübörgött egy század-
nak majd' háromnegyede.

Sok volt a szájalom

de a testvéri együttérzés

csak váratott

továbbra is.

Kérjük ezt senki

túl érzékenyen ne vegye

mert nekünk maradt ez a magányos

letaglózó érzés.

Nincs ebben félreértés.

Nincsen rá magyarázat.

Mikor a magyarok fáznak

sebesen zárul

minden kapu.

Vagyunk hidegre kitétek.

Együttérzés híján

magányosak

szépek

számkivetettek.

Kérem ezt senki ne magyarázza.

A közönynek nincsen indoka.

Az elhagyottnak nincsen hajloka

csak ez a nagy üres SEMMI

mely az eltompult agyakban szemekben

ott honol rendületlen

és nekünk magyaroknak ennyi maradt:

Hazádnak

igen, Hazádnak

szívvel és RENDÜLETLEN...

Krónikások

Gyűlik a jegyzet.

Mint mezőn a kékék békés keresztek.

Mindig van miről írni.

Bár erről a mai csatamezőről

jobb volna mélyen hallgatni elnyúlni

valahol távol mindezekről

akik mégse mondanak le a keresztekéről

melyeket rendre nekünk szántak.

Bennünket mégse önt el a bánat

mert még mindig hiszünk a Jó Erőkben

a vizályt is rendre békévé rendezőkben.

Angyalszárny libben.

Fölöttünk őrködnek akik még életünkben

felsegítenek minden bajból

s talán menekedhetünk ebből a pokoli zajból

tovább vihetjük csendesen életünket

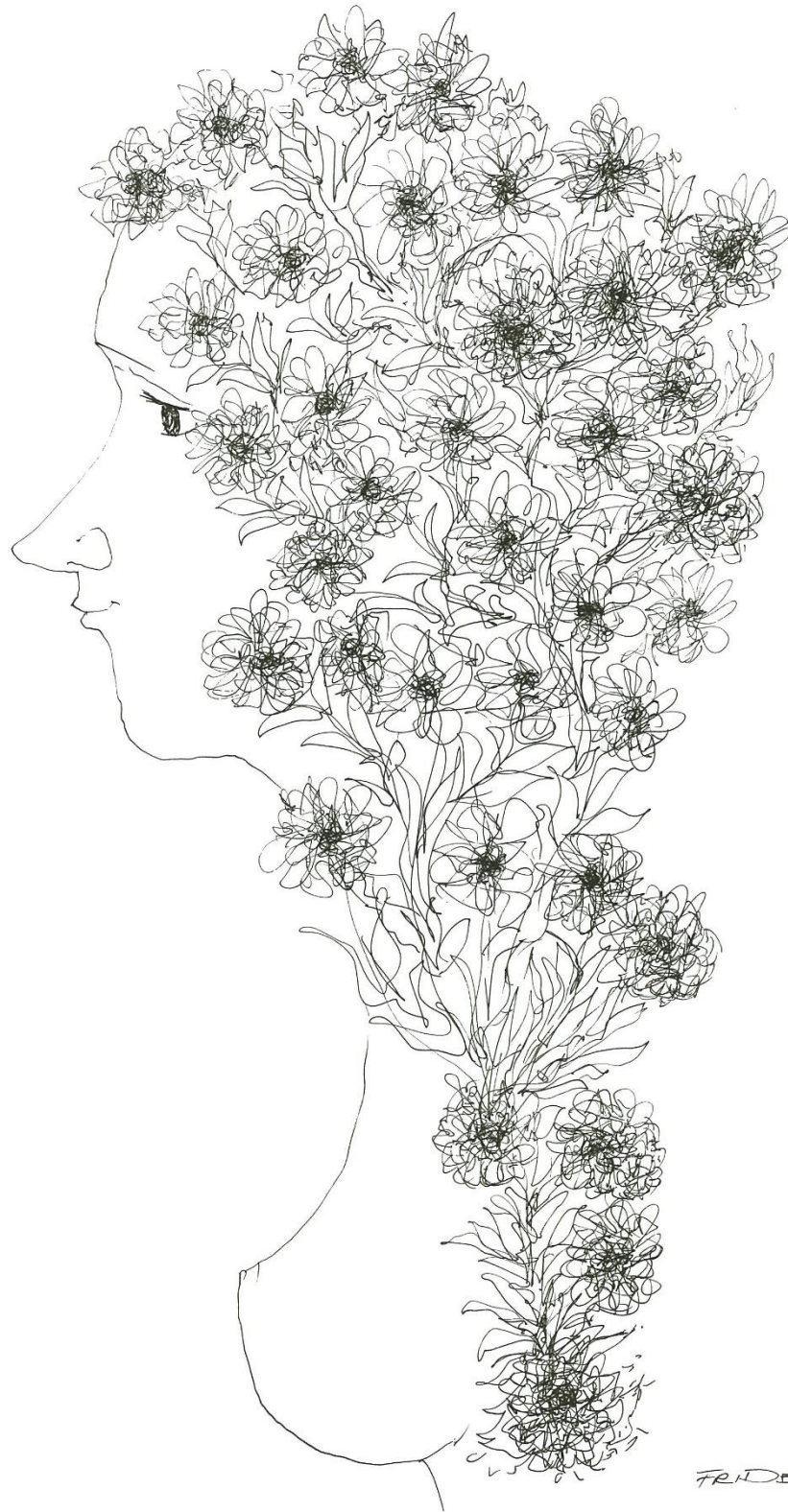
írhatjuk békében jegyzeteinket

ezt a rendhagyó krónikát.

Elmesélhetjük a világnak minden búbaját.

Mert ez a küldetésünk

s egyben utolsó reményünk.

FRIDAY 2020

A Reformációra

Léptünk csendesen harangszóra.

Fülemben mintha még ma is csak ez szólna.

Tiszta falusi templomokban

ahol mindig rend és annyi tiszta szó van.

Kezünkben zsoltár – Nagymamától.

Itthon meg Biblia – régvolt Nagypapánktól.

Nem volt ez mindig ilyen idilli ékes.

Történetünk nagyon is hangos és véres.

Mindig volt ki bosszút lihegve űzött.

Lesújtott és a véres történetekből fűzött

pokoli krónikákat tetszelgő történetet

míg a testvér gályán csücsülve szenvedett.

Volt aki egymás ellen hajtsa szítsa

a testvéreket pedig együtt szálltak ők a sírba

ez is az is Krisztus-hívő árva.

Az ő szívüket is döfte a Krisztus-lándzsa.

Mégse egyeztek. Más volt a liturgia

és a híveknek ezért kellett rendre elhullnia.

Örök rajongók akik máig dogmákon élnek.

Sírjuk fölött hollóhadak keringve zenélnek

valami gyászos éneket a Békesség Honáról.

Mégis másként hallják. Dalok az ember fiáról

aki csak néz és ma már tényleg nem érti

miért is pusztult el annyi bácsi s néni.

A templomok azért állnak. A hívő ember magába néz.

A megbocsátás és az Úrasztala mára kész.

Kálvin és Luther tettei puritán szóval

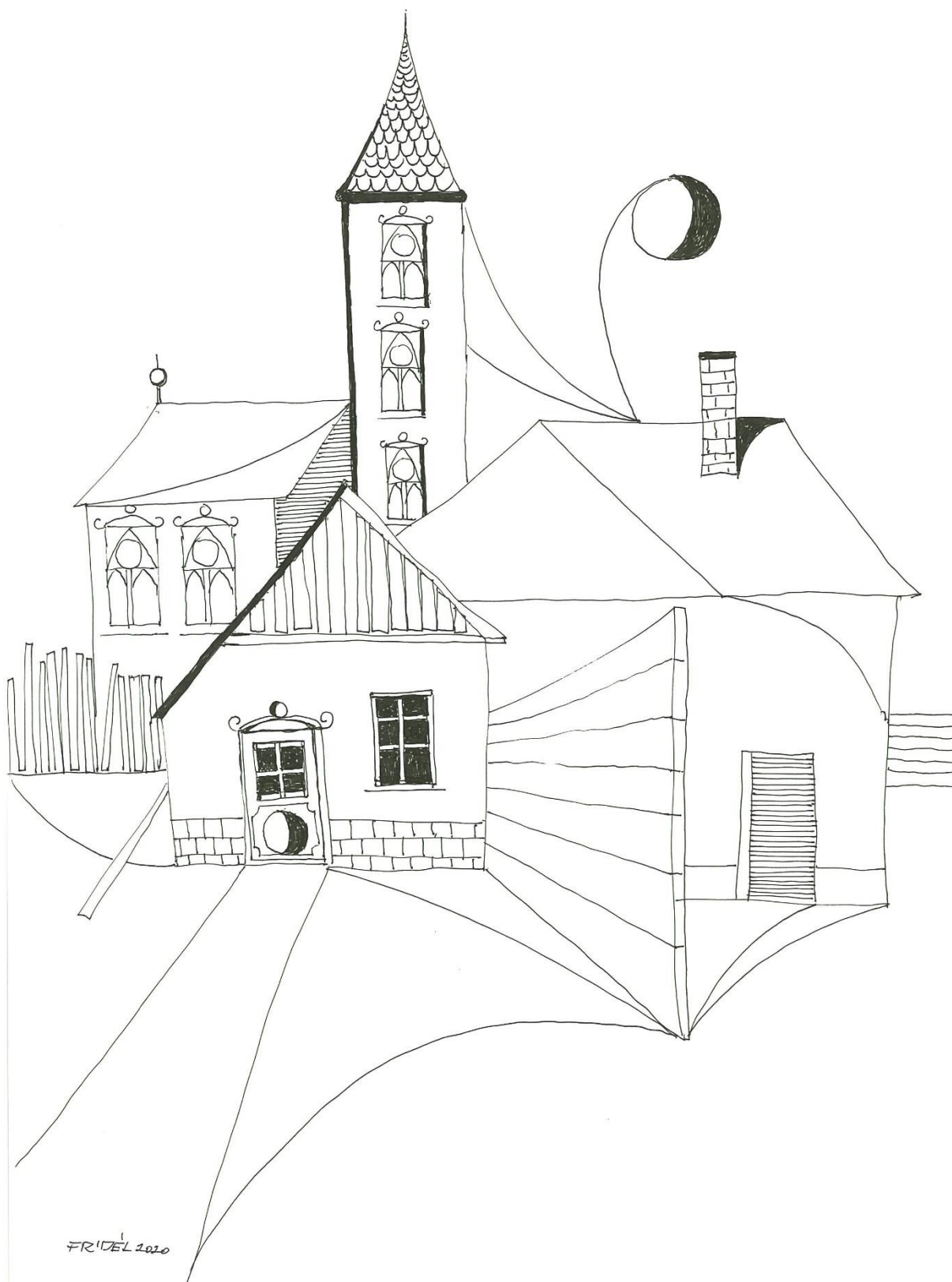
zengenek zsoltárosan szemben az emberi milliókkal

mert másként akkor se lehetett és ma is ez az ének:

szeretjük ha szeretnek. Büszkék erre a népek.

Zsoltár-hangon harangszóval fennszóval vallják

hogy kell a békesség. Ezt az angyalhadak is szívesen hallják.

Másmilyen

Másmilyen ez az érzés...

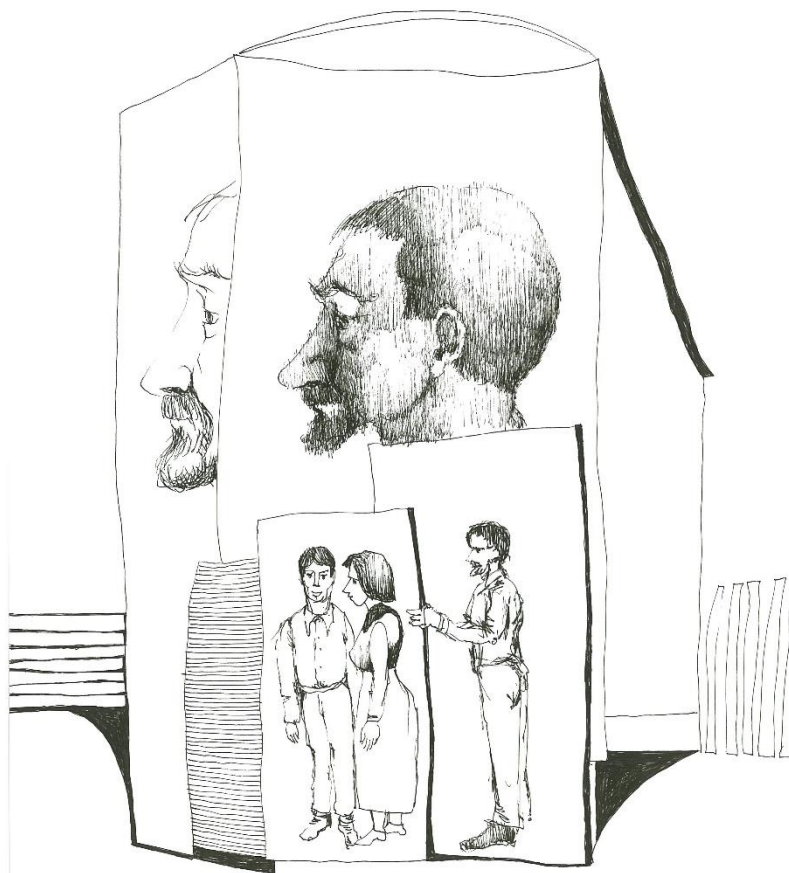
Mint mikor elfúl a lélegzet mered a nézés
az élet fonala megfeszül... moccan a párka
ollóval késsel miegymással máris váгна...

Másmilyen ez a kései óra
melyben talán nem lesz már holnap virradóra...
csak végső leszámolás csendes visszatérés
magányos önvád lélek-szó lélek-viszontézés...
Másmilyen minden s mintha idegenedne
a szó és az érzés a lélek térne messze kék egekbe...
de nem leli útját csak a maradás parancsát
hallja egyre s csak vágyja annak az egynek a hangját
akit rég elvesztett földi törődései útján
és már nem lelheti fel sem itt sem a Mária kútján
valahol nagyon messze innen de visznek a léptek
amelyek másfele tartanak mégis újra visszatérnek
ebbe az elátkozott zugba mely természettől ékes
pompája vonzó csupán a hangja és a levegője mérges...
Másmilyen minden tagadni kár volna... ennyi a mérleg.
Mindenki vágyja hogy szeretné a többi szegény kis lélek
ám lépni kell s akkor elválík kié merre tart eztán
feléd vagy másfelé... a zenekar fújja a mester csak int hangjai fogytán
Mégis csak fújják... fújjuk... ez az a hálaének
vágyjuk hogy szeressenek... hogy szeretnének...
És mégis másmilyen a dal meg a kaméleon forma módi
s te csak szeretnél az egésztől békésen elhatárolódní

S csak fújjuk hogy szép ez a ... szép ez a semmi

Menni kell mégis csak lépni és megint menni
valami homályba ahol már jól csupán a szíved
láthatna de végsőt dobban s aztán hiába kéred

Szeretnéd, ugye, szeretnéd még ha szeretnének?

FRIDÉL 2020

Három delfin

Három delfin csipog és mosolyog

valami kirobbanó kedvvel.

Hullámozó vízben gyűrűznek egyre a mosolyok

mintha tűnne az idő telve ígérekkel.

Három delfin és szinte már eón a távlat

amikor még... amikor már... de minek is szólni?

Bennünket... mindünket... valahol repesve várnak

és az idő pörög mint egy kiborult rolni...

Valahol... valakik... várnak hogy lépjek feléje

valami mégis béklyóz... okát se tudom

csak nem teljesedik ki a század regénye...

míg csendes-dühödten a múltnak köreit futom...

Felbukkannak a kecses delfinek sorban csipogva.

Csupán egy viszont-mosolyt várnak bizisten semmi másat.

Az ember mégis csak goromba mogorva. Titokba'

aláaknázná a várost a hazát és a házat...

Delfinmosoly és delfin-csipogás ma az ének.

Verőfény hullik csillan és tükröz minden maszatja.

Ők is szeretnék ha valakik végre rájuk nevetnének.

S csak ennyi... igazán ennyi kis életük nagy kalandja.

Menni?

Menni? vagy összegezni?

épp annyi a lépések száma

mint amennyi egy életre végig járna

a kérdést mégis fel kell újra tenni...

Menni? Ugyan mi tart még vissza?

Kedves kötelékek vagy csak a kósza árnyak?

Hiszen taszít az elmúlás melyben oly nagy hiányok járnak

és a tekintet még az ősz színeit is csak issza.

Menni? Ugyan ki tudja a végleges választ?

Van aki dicsekszik vele de int a végzet

és a hencegők mind egy olyan útra lépnek

ahová nem kísérhetnek el sosem a társak.

Menni? Ugyan minek kérded annyiszor?

Egyszer majd úgyis elindul a lábad

hogy az addig ismeretlent megint meglássad

a többi meg önmegvalósít és rekedten szónokol.

Menni? Másként úgysem lehet mióta

ember az ember és megnyúltak az árnyak

melyek mégis olyan kecsesen libbennek s járnak

mint egy balerina kinek vérében van a kóta.

Menni... igen tovább menni lásd be végre

nincs több irány csak az egy ahová léphetsz

tán még egy dolgot félénken újra kérhetsz

s tán még egykor méltó lehetsz az égnek kék tekintetére...

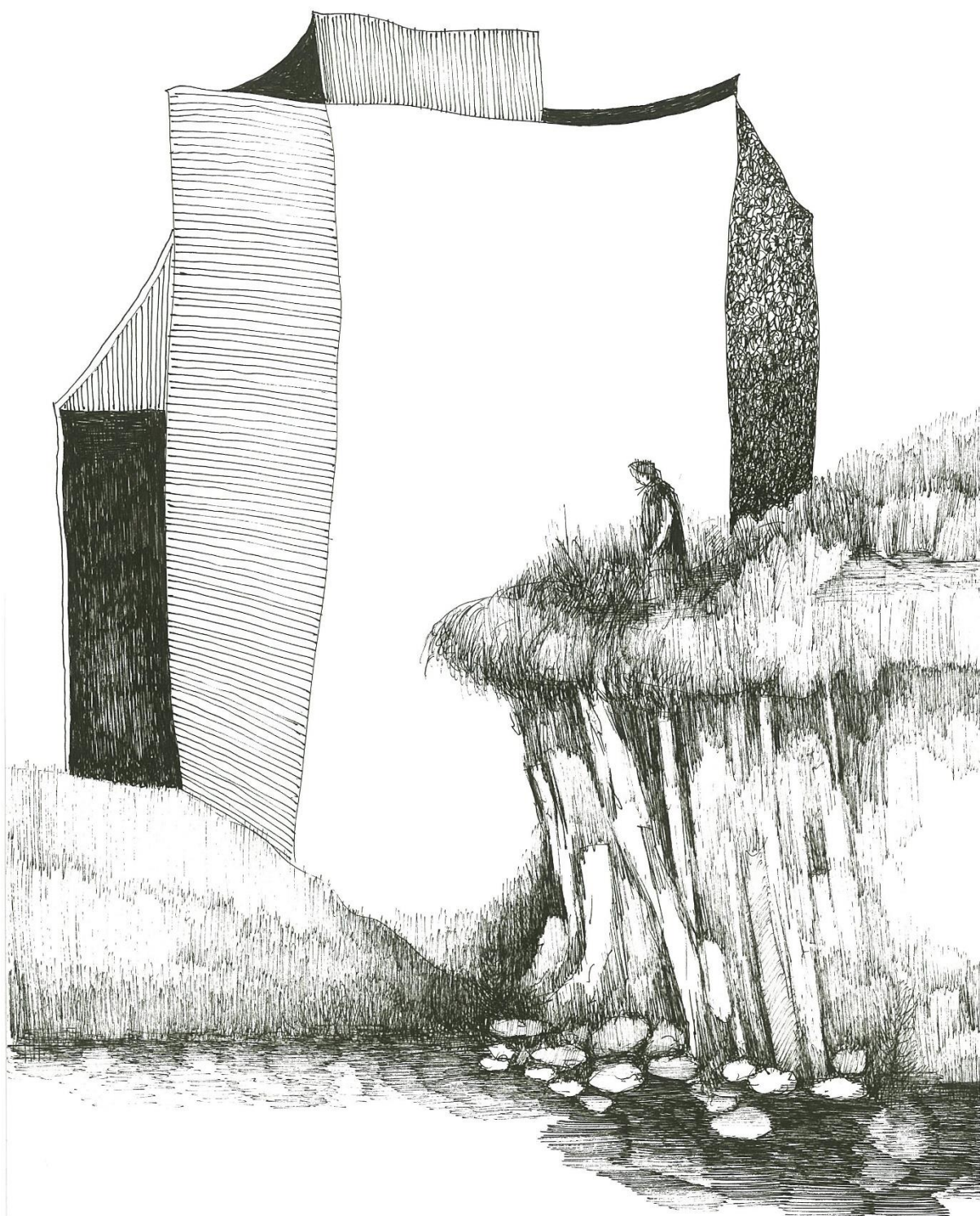
FRIDEL 2020

Rekviem

Ma mécsek gyúlnak értük és miattuk.
Csendesen lép a láb és halkán szól a halotti ének.
A gyászolók a térre ők meg az égi magasba érnek.
Itt lenn marad az űr utánuk s csak egy halott tud
ennyi méltósággal szólni a némán áldozóknak
mert ma a csend az úr és még Mozart is hallgat.
Őrzik emlékét ama véres diadalnak
mely nézéssel vág oda a kegyelettel értük imádkozóknak.
Nincs addig értő gyász imákat hiába zengenek
ha egymást tovább öklözik s nyugodni ma se bírnak.
Megy a sok pénz paripa fegyver a veszettül vagdalkozóknak.
Fölöttük fekete fellegek gyúlnak haraggal lengenek.
Rekviem? Még van kiért de ki az aki hallgatja százszor
ahogyan visszhangzik a kedves Lacrimosa tétel?
Melyik szempár találkozik még a Mester bágyadt tekintetével?
S ki vágyik hallani a Dies irae intéseit bármikor? magától?
Míg írta maga is rettegett az egyébként bohókás szerző.
Itta... és ette... és papírra pötytyintette
a sok szép hangjegyet. A gyászt is magáénak tekintette
s vélte hogy a harag napja érte is hamarosan eljő.
Ma másokért is szól a mennyei zene. Sok áldozatnak
kik csak vonultak fegyvertelen de nem úgy a pribékek
akik ha tehetnék ma is csak felállnának és lövetnének
pedig már csapnak feléjük a lángok és hangjai a kárhozatnak.
Ma másként szól az ének. Vont íve csak úgy kunkorodik
akár a füstnek oszlopa. Bár szólhat áldozatról is

mégis célba veszi a gyilkost a pulpitusról is
hogy hirtelen elszédül majd megtántorodik.
Ma zene taglózza le a rosszban járó lelket.
Most nem játszunk megbocsátót mikor egy népbe beleégett
hogy nem kellett volna ágyút tankot hívni csak avégett
hogy ők győzzenek. A népség mégis mindent feltett
arra az egyre hogy másoknak rossz legyen dafke.
A kunkor a lelkében kujtorog erre-arra.
Azóta is erre vágyik: az alantas diadalra.
Ez életének méltatlan kerete. Mindig vele csap le
akire még lehet. Ennyi az ő dala mi meg Mozarttal tartunk.
Miénk az áhítat. Miénk a jog a zászlóra mécsre.
A tettetőknek meg tán igénye sincsen a szépre
amellyel élünk és amíg hőseink után nem haltunk.

Requiem aeternam dona eis, Domine.

Testvérek

Egymásra néznek. Félnek de élnek.

Nincs kedves összenézés csak ez a durva
fintor az arcon melytől minden vonásuk összedúlva
hogy előbb lomhán majd robogva szállnak el az évek.

Testvérek ők. Minden vonásuk egyformára írva.

Grimaszuk mégis torz: akár a bomló test mely visszaszáll a sírba.

A kívülálló profilból látja őket.

Akár egy árnyjáték vagy annak is lenge mása.

Jól megvannak csak az a fintor visz rá az árulkodásra.

Tán még sajnálod is őket az egymásra fenekedőket.

Semmi kétség. Nagyon is hasonlítanak.

Orruk és arccsontjuk szoborszerűen

kiugró. Míg szembenéznek mást látnak ebben a vetélkedőben.

Mindig valaki mást aki riasztó rémalak.

Párharc az élet. Nem bánják mégse.

Fő hogy küzdhetnek. Lelkükben mélység.

Belé ha látnál elfogna mindjárt a kétség.

Vágynál a csendre világnak ezernyi szép színére.

Míg küzdenek hangoktól harsoghat minden.

A testvérre emelt kéz vissza mégse hanyatlik.

Hiszik hogy úgy jogos. Egyként nagyon is haragszik
a két testvér. A testvérnépek. Csak béke és bocsánat nincsen.

Testvérek. Kezüik ökölben. Foguk vicsorít

akár a farkasok az ordas harc hevében.

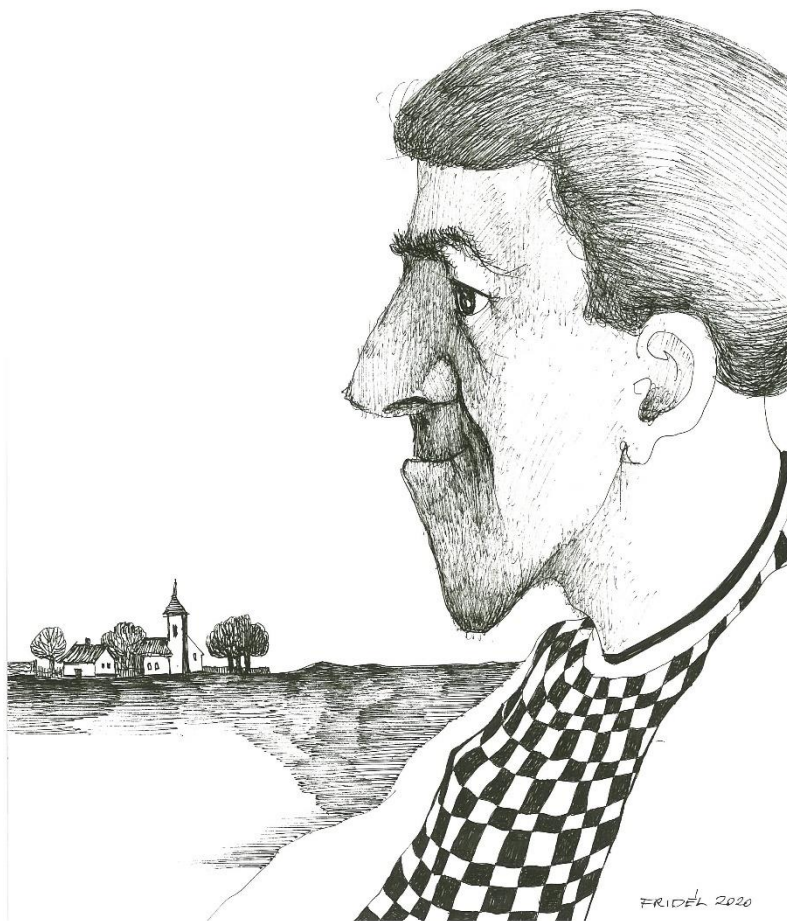
Lávatűz vad lángok minden tekintetében.

Látványuk perzsel és elrettent kiborít.

Pedig csak egy szó kellene: testvér!

A karjuk rögtön szépen ölelésre tárva
megnyílna. Felé és a széles nagyvilágra.

Egyebet jobbat és szebbet többé nem is keresnél.

Öröm és bánat

Kik örvendeznek ki meg átkozódnak...
A murinak vége. Holnap jöhet a munka.
A népség meg mehet palásthordozónak
ha ugyan ezt a csoda munkát eddig meg nem unta.
Öröm és bánat egyaránt terül
fölénk és másokra. Minek a cirkusz vagy a dráma?
Holnap majd csend lesz és a világra kékség derül
és még el sem döntötték mi legyen előtte utána
Megharcolt minden. Ha az égi szárny fölébe
libben és terül ki tudna ellenállni?
Jobb lesz csendben járulni az Alkotó elébe
ott majd nem kell harciaskodni ész nélkül kiabálni.
Kell ez a béke. A megnyugvás: igény, hiába is tagadnád.!
Kell a pihenő a csend a szembenézés.
Akkor is ha az egészset már magad mögött hagynád
és nem kínozna tovább a sok kétség az ezernyi kérdés.
Harc után béke. Utána tevékeny szorgos élet.
Csak semmi lazálás! Menni kell újra menni.
Ha dolgod jól teszed rólad is szól az a hálaének
mely után csak a kérdés meg a válasz lesz seregnyi.

Öröm és bánat. Megnyugvás, ugye, érted?
A két fél összefog csak most még szembenéznek.
Vesztes és győztes. Hitványak és derék vitézek
végül mind egyaránt révbe végső céljukhoz érnek.

Én nem kiáltozom...

Én nem kiáltozom
csak híven a fejedre olvasom
szerelmes korszakom
minden vétkeidet
rögeszméidet
ledérségeidet
és mindazt amiben
önnön vétked eltalált
fejedre hozva a kétséget
és a kíméletlen halált
Én nem kiáltozom
csak megyek tovább az utamon
mert kell az a béke
amelynek szigetein
a lélek végre révbe érne
Minek is kiáltoznék ha egyszer
a bűnök hulláma tornyos
akár a végtelen tenger
és nekünk a pusztá kontempláció marad
szeretni attól még lehet
a városodat
s talán a kortársaidat
Mert olykor jönne az a kiáltás
amelynek hangja elriaszt
ellenséget és barátokat
s akkor mégis mégis eljöhet
az a sóhajtásnyi kiáltás

az örök megbánás

vagy talán az se...

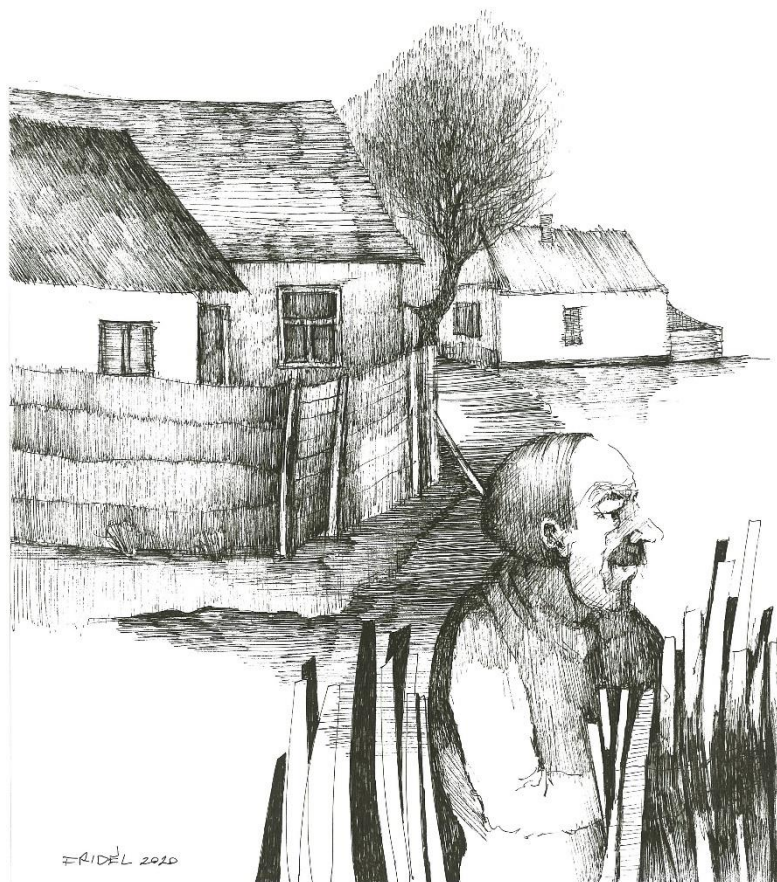

FRIDEL 2020

Léptek

Hallom a lépteket
pedig a nyomban nincsen ott az
aki lépeget
a hangja is oly halovány
más meg se hallaná
csak én az az egy
az örök leány
az a végleges hiány
akinek lépteit
talán meg se hallja majd
akinek közelében felbukkan egyszer
egy halkszavú ígéret
mely annyit se mond el
minek is van hogy élek
és már hallom is
önnön lépteimet
pedig szívesebben hallgatnám
Beethovent ha még lehet
de ezt már nem mondja el
legfeljebb a lehelet-
nyi szünet
vagy még az se
mert kell az az intervallum
amelyben egykor megpihen a lélek
s ha érezné is
akkor se mondaná ki:
mennyire félek
mert nem is igaz

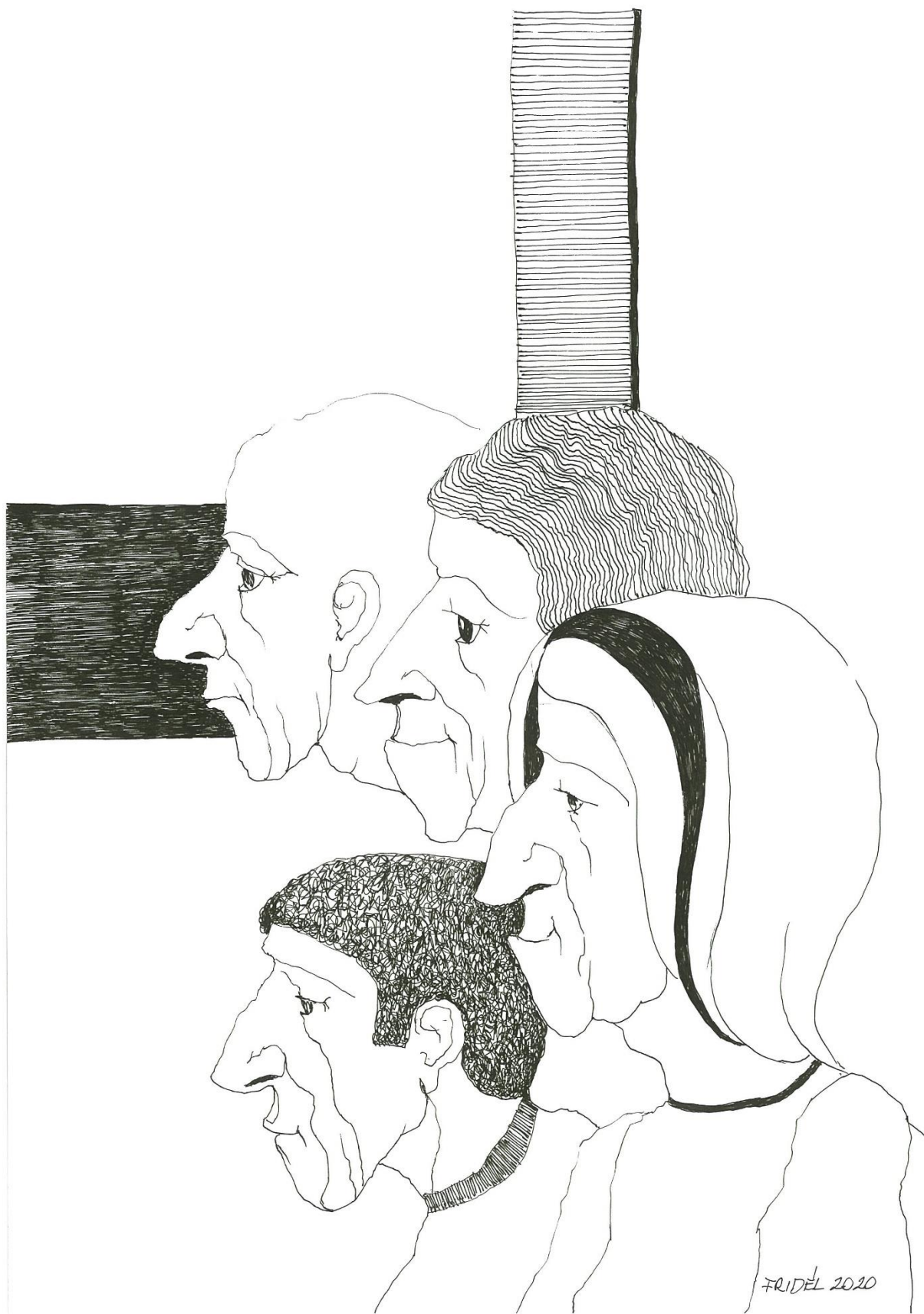
tőlem mindig messze járt a tréma
annál több volt a művészi téma
az az irigyelt
az a gyakran felkavaró
a rossz kutakat mindig felzavaró
és mégis tisztára lehiggadó
és minden hangjában szép
akár egy klasszikus kép
Hallom a lépteket...

Mi lenne, ha...

Berlin 1989-2024

Mi lenne ha az egykor felszabadultak
nem térnének vissza évente
a puszta kézzel leontott falhoz?
Mi lenne ha a magukat felkentek-
nek vagy mi a fenének képzelő
politikai szörnyetegek
maguk is észrevennék
miről szólt az a harmincöt év előtti
véresen komoly történet?
Ha ők is tettek volna érte
hogymásoknak is jusson legalább valamicske
abból a sokat emlegetett tortából...
Na, akkor mi lenne?
Könnyű mindenkit leszólni
s aztán érzéketlenül tarolni
másoknak szívében tüdejében
sőt még a máján is át...
önmegvalósítani de közben
temetni a nagymamát
meg a többi leszólt öreget...
Ők úgyse szólnak vissza
egyetlen táhnak se
csak csendben pergetik
le magukról...
no meg életük rokkáját is ugyanakkor...
Hát tényleg mi lenne ha...
Egyszer az életben mi lenne ha...

Várni remélni...

Várni remélni indulni valamerre...

ahol nem pattan vissza a tétova kisöreg

ama történelmi falról...

csak lépdelhet csendesen

akkor is összegezve az életét

ha rá senki nem kíváncsi már...

Várni remélni indulni?

de hiszen rég elindultunk egykoron

azon a förtelmes történelmi koron...

amikor minden lépés hatáságilag szabott volt

akár a portéka a plebsznek szánt népbolt

polcain de azért mégis...

Várni remélni indulni...

Ez is egy esély

ameddig a földi halandó még elér

és közben messze elmaradozik a korszak

utánunk az ár vize az egekig felcsap...

Várni remélni remélni...

még így reménytelenül is...

Mikor a majmok...

Mikor a majmok

mikor a fegyencek szöknek el

valahonnét...

Követni eléggé különös

szökéstörténeteiket

magukra ismerésüket

és szabaddá lételüket...

Mikor a majmok

mikor a politikai majmok

mondják be az unalmast

s vajon figyel-e bárki?

lehet még valamit látni

az emberszabásúak döbbent

tekintetében?

Mikor a majmok is szöknek

nem várják lesznek-e újabb murik

azokkal a fura tápokkal

meg szúrós fecskendőkkal

csak szöknek

egyre szöknek a szabadság felé

a vágyott világ felé

ahol már nem bökődik őket

és nem is tömködik őket

finomnak mondott falatokkal...

Mikor a majmok... mikor a fegyencek...

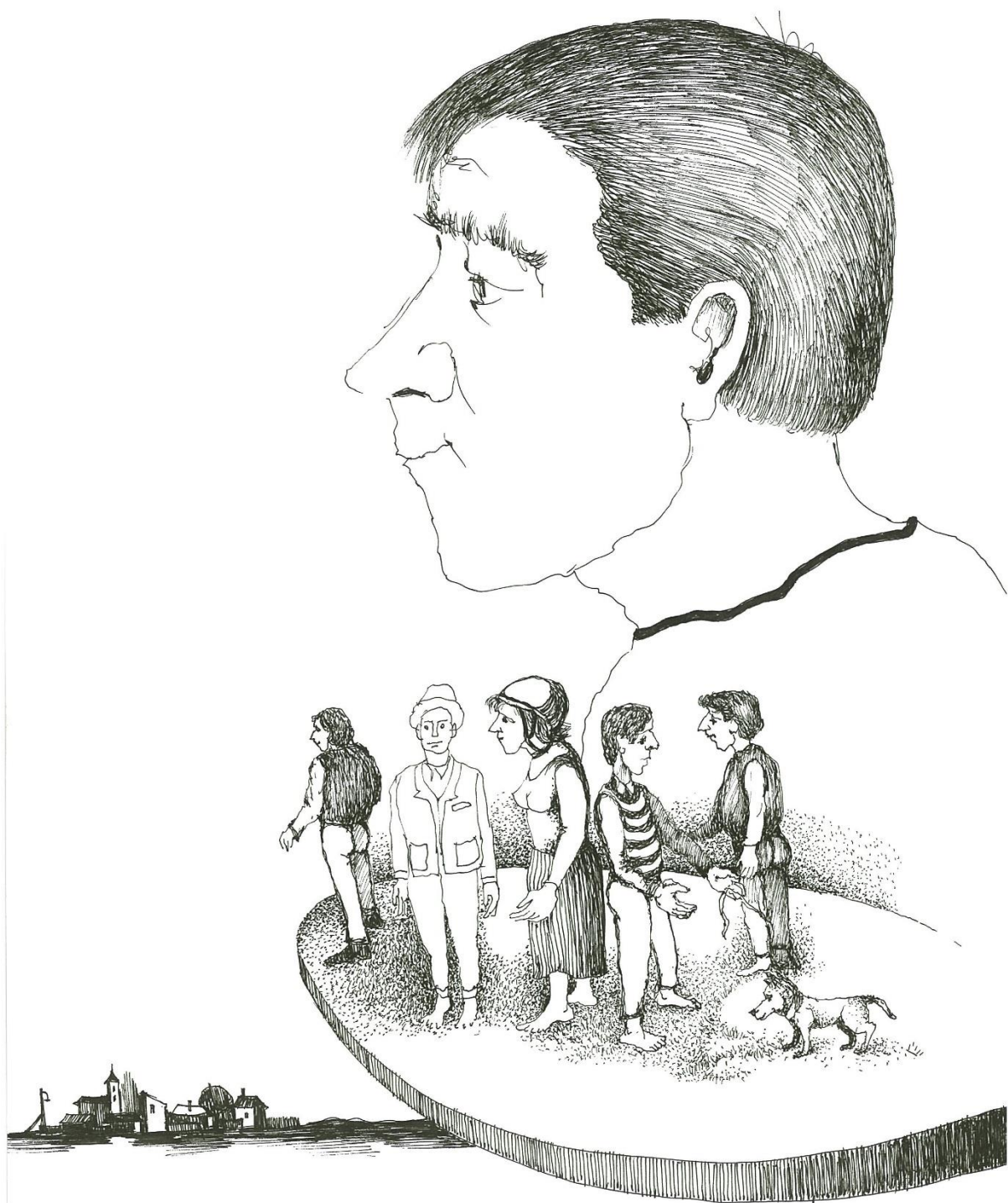
mikor együtt is... akárhogyan...

Apró kezek

Még csak csalóka ábránd
hogyan azok a piciny kezek
egykor nagyobb álmoknak lesznek
megvalósítói
s hitünk szerint mindez nemcsak ábránd
Már tesznek-vesznek
és ügyesen fognak meg forgatnak
bizonyos tárgyakat
s mindez egy-egy csodával ér fel
bár mások észre sem veszik
Nem baj, nem is azért van
mindez az apró történetke
csupán kicsinyben is megvalósul
az a nagy történelmi lecke
amely bennük majd másra
szebbre-jobbra fordul
és mi ezért vagyunk

Hidd el éppen ezért vagyunk...

FRIDEL 2020

Igaz szavak

Az igaz szó megdönthetetlen.

Úgy ül mindig ott ül

és lesújt rendületlen

hogy a főbe kólintott egyén

csak csücsül tovább a sarka hegyén

vagy akár az Antarktison...

mivel az igaz szó mindig érthető

nem úgy a blablák izék és süsdmegek

és az őket naponta kieregető

szerencsedílerék

Az igaz szó megdönthetetlen.

Itthon ér vagy távoli hegyek ormán

de mindig jóvátehetetlen

láadásaid ellen

szólva és hatva

hogy megtudd: kié egyedül

a Lét Hatalma

Ő mindenkit túlél

és mellé soha nem beszél

mert elég megszólalnia

hogy elnémuljon a törtetők hada

hisz ezért van

eltüntethetetlenül...

FRIDEL 20 20

ÍGY

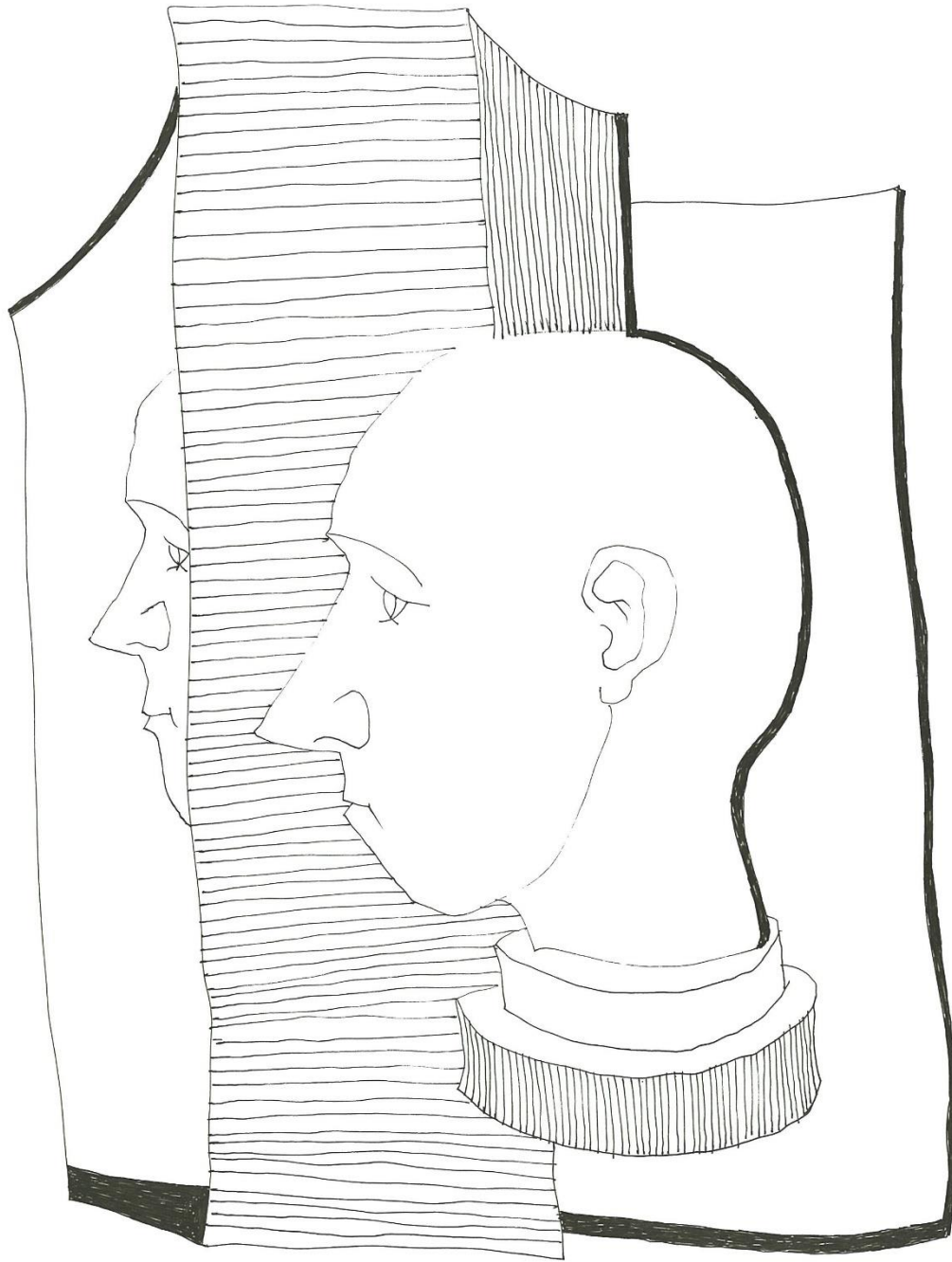
Így akarom, így parancsolom
mondták egykoron
és ordítják ma is
az arra érdemtelenek
Így akarom, így parancsolom
süvölt a szó
mint parittyából kilőtt fegyver
amitől csak úgy szédeleg az ember
és nincsen ebben semmi jó
mert jelentése ennyi:
éljen az ÉN egoizmusom...
Kik is parancsolgatnak?
Kik azok akik nyugton soha nem maradnak?
S vajon miket ordítanak oly veszettül
hogya tőlük az eb is vész meg?
Felfújt egóval vonulva vélik: aratnak
S valóban: mindent, ami őket lehúzza
önmagukat béklyózva kötve gúzsba
de ők vesztesen is ezt kiáltják:
Én akarom, én parancsolom
és már az ÍGY se fontos
csak hogy mondhassák végtelen
míg meg nem nyílik előttük a tágas tér
az a valódi VÉGTELEN
a gyarlóság és ostobaság úrja
hogya őket végleg maga alá gyűrje.

FRIDEL 20 20

Nyomot hagyok

Minden itt hagyott jel
mint jelzőtűz az éjben
egyre magasabb lánggal lobog
úgy mondják: nyomot hagyok
pedig csak élek
és annak mindig jelei vannak
legfeljebb a jelenkornak nem kell
mert én már porladok... a nép nevében...
de azért kell az a jel
hogy el ne tűnthesse valaki lelkes
romgyártó ködpatkoló ideológus
aki szerint az én nevem Márkus
azaz olyan akinek mindig csak
és már kussolnia kell
de valakiknek tudatába égetve ott az a jel
amit magam után hagyok
s aztán hadd ragyogjanak tovább
és mindig és szüntelen
azok a fénylő csillagok
az én jeleim
de én csak mindig és azért is
alaposan
nyomot hagyok...

FRIDEL 2020

Elillant...

Elillant minden álom
jöhet a kíméletlen valóság
mikor a nyughatatlanok
késeiket belemártják
valahová... mindig valahová...
Az álmok elillantak
már csak nevetni se lehet
ahogyan mások mindig másba kezdenek
s nekünk itt maradt
ez a szimpla jelen
a nehezen fizethető számlák
mert mások lelkesen gyártják
napjaink ferde hozamát
ezt a nem is tudom milyen
kerge látszatot
hamis diadalaikat
melyekhez bőszen éneklik
disszonáns hangzataikat
S közben elillant minden álom
csak valaki nehogy újakat gyártson
mert már úgyis elég
betelt a pohár
felébredtünk
és régvolt álmaink ma már
sehol sincsenek...

Ha a hülyeség fájna...

Dörög az ágyú
zúg és zeng az ég
fölöttünk szállnak szárnyas fegyverek
üvölt a vad ének:
hogyan én már nem is vagyok
s többé ne is legyek
Gyengeelméjűek döntenek
mindig a máról
számukra soha nem látható
az a ködös jelen
amely még mindig olyan
mint egy múlt századi
lefátyolozott hölgy
Mit tudják ők
mire kellene figyelniük
mitől kellene óvakodniuk
ha egyszer másra sosem figyelnek
csak szigorúan önmagukra
arra a bambán ordítóóra
akinek jelenlétét
hej de tudnánk nélkülözni
Recseg a padló
belépnek valakik
akiktől inkább tartanának
ezek a mamlaszok
akiknek valami nagyon fáj
de mi csak sejtjük
hogyan a hülyeség az

attól ordítanak olyan veszettül
jelenkorunk sebzett utókora
ez a reménytelenség csillaga
amely még mindig se hall se lát...

B-A-C-H

Mikor az orgonabillentyűk
lefelé billennek
alulnézetből
egy míves kereszt jelenik meg
a belsejükön
majd visszabillen a helyére
megáldva és megszentelve
a hangszert és a felhangzó zenét
mely olyan fenséges
olyan pompás
mint aki ihlette:
a zene halhatatlan géniusza
akit csak úgy lefitymált
valami Platz tanácsos
de hát ez legyen már az ő baja
hogy éppen arra volt süket
amiről ítélnie kellett
volna
de csak így tudott
Miénk akkor is a magasztos zene
amelynek Platz tanácsnok
ártani mit se tudott
s velünk tart ráadásul
az a pár kivillanó kereszt
az orgonának billentyűibe rejtve
s mindvégig védelmezve
a zenét
az alkotót

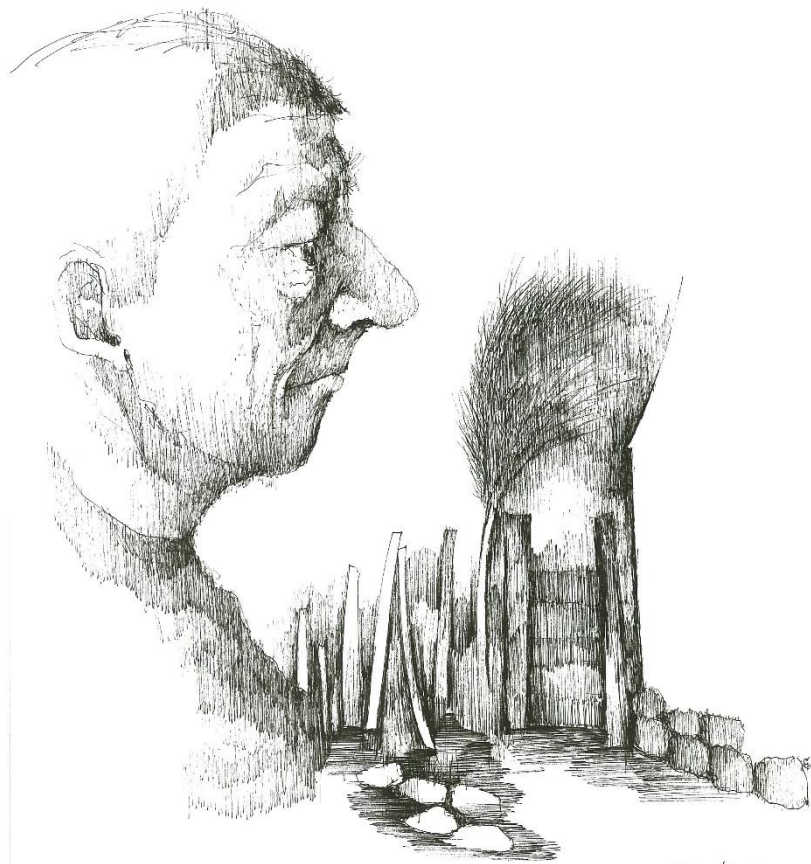
meg a hallgatót

Mi mindnyájan a zene elbűvöltjei vagyunk

ezt még talán szabad

ugye, kedves jó rég elfeledett

tanácsnok úr?

Tényleg

Én már tényleg nem akarok
mindarról a borzalomról írni
amely tőlünk kissé távol
de mégsem eléggé messze
röpteti a maga eszméit
no meg rém modern röppentyűit
de mégse lehet oda nem nézni
s játszani mintha egy boldog néni
kedvesen készülődne
a megboldogulás felé
és közben kötögetne meg varrogatna
zoknit pulcsit az unokáknak
nyakkendőket mamuszt a nagyapának
és az egész egy biedermeier mázzal
jól nyakon öntve
csak úgy ragyogna és csillogna
tovább
valami ismeretlen távlat felé
A lélek úgyis mindig önmagára ismer
egyebet tenni úgy mondják
úgyse mer
csak gyakran foházkodik
máskor meg gondosan tápázkodik
már amikor kell
mindenkori elesettségeiből
csak mert TÉNYLEG...

Szabadon

Szabadon szárnyal a lélek
és nincsenek partjai
sem korlátjai
a vele szárnyaló gondolatnak
Velük siklik a végtelen felé
a teremtmény szándék
ahol mélyen megmártózik
az áldott Eszme tengerében
Mindez bíborszínű
ám akit onnan útjára bocsátottak
az örökké aranyszínben tündököl
és nincsen olyan ártó erő
amely sikeresen birkózna vele
Ennyi egy költő élete
és az ihletett zenészeké is
De miért is áradozni erről?
Nem elég hogy aki látja
az örökre beiratkozott
ama halhatatlanok közé
akik minden velük művelt csúfság
ellenére is
gondját viselik
a hálátlan rosszcsont
folyton szétesni készülő világnak
csak mert ez az élet regulája
ez a nagy létfeladat
Küldetésünk
Küldetésetek

melyet a mennyi sereg
gondos szemei kísérnek egy léten át
s csak a balga nem látja át
hogy ez valami csillogó csoda
ez a lélek karácsonya
történjen bármelyik évszakban is
amikor szabadon szárnyalhat a lélek

Mesélek

Mesélek most valamit
hogya ne kelljen folyton arra a gombra
gondolnod
amelyiktől minden szerteszállhat
Mesélek mert ez így helyes
nem lehetsz örökké ideges
szorongó gyermeke
ennek a gyönyörű nagyvilágnak
Álmainkban minden rendben
és szólhatsz is
senki nem szól rád:
maradj már megint csendben!
mert gyermekségedben is
nagyszerű vagy
te nekünk teremtett élet
amelyben boldog is lehet a lélek
s nemcsak úgy Ruzsalka-mód
hogya se így se úgy
nem stimmelnek a dolgok
De most álmodjunk együtt
mindenféle szépet
csendben és kissé álmatagon
mert azt is lehet
hogya nem üvöltene
ama túlméretezett fegyverek
mert ők már nincsenek is
csak ez az álom...

Fejünk felett

Fejünk felett

fügefa vagy cédrus ágai lengenek

Olyan egyszerű az élet

csak levegőt kell venni

és haladni a nekünk rendelt úton

Minden más ami ettől eltér

valahogy deviáns

és félrevezető

habár ha jól szétnézel körötted sok a mutáns

és a lélek-tekergető

szadista lény

akiknek rossz nézésű szemén

természetellenesen törik meg a fény

Pedig mondom hogy minden egyszerű

csak ők ezt nem akarják

sőt azt mondják mi vagyunk a balgák

mert nem hisszük az ő szellemi kínjaikat

melyekről hallgatniuk illene

mégis gyötri őket az a viszketegség

hogy valami közzététel nélkül marad

egy napon

és csak üvöltöznek a fejünk felett

mind úgy véli most aztán beérkezett

valami révbe mifénébe

De tán vehetjük úgy is:

ennyi az életük bére

nyomorult jelenük

mely ahogy megszületett

máris aláhullik a mélybe

ahová való

FAIDEL 2020

Öcsi

Puskás Ferencnek - odaáttra

Mindenkinek más arc merül fel
valahonnan a távoli múltból
vagy a közeli jelenből
kis szöszi fiúcska kék szemekkel
vagy magyarosan mokány
aki folyton csak rúgná a labdát
megint másnak a fekete kölyök
akit tehetsége röpített fel
ama világméretű magaslatokba
Ám ha a családnevét is hozzáteszed
akkor már más a helyzet
ő a legismertebb magyar
akit még a beduin sivatag lakói is
kapásból felidéznek
és így van ez jól
Az Öcsi bácsivá
s azon túl világsztárrá
növekedett örökvidám
és örökké reménykedő
ám folyton hazavágyó
akinek mégsem lehetett...
aztán egyszer mégis csak hazaérkezett
hogy még túlélő kortársai
meg a hozzájuk velük felnőtt fiatalabbak
egyszóval egy egész ország
frenetikus üdvivalgásai
úgy fogadják ahogyan az egykor

számára is eltöröltetett
Mondani se kell
hogy őrjöngött a stadion
egy emberként
mert hozzá így méltó az
s az már csekély vigasz
hogy utóbb a nevét is odaírták
arra a sokat szidott
de mégis felújított
immáron átminősült stadionnak
a homlokzatára
ahol mindenki megtisztelve érzi magát
még a világsztárok is
mert ő az első név a sok közül
akinek emléke mindenkiben felmerül
és halkán vagy hangosan
mindenki egy szót ejt ki a száján:
HAJRÁ!!!

Művészi rendetlenség

Művészi rendetlenség, mondják, s bizonyára úgy is van az. Hát ha még tudnák, miben is áll mindez! Képek sora és egy régi laptop alatt frissen mosott bugyogók. Tollak és ecsetek és a költő fejében megannyi ötlet, eszme, idea. Könyvek, könyvek, könyvek... S ha még azt is sejtenéd, te, aki polgári pedantériában élsz, hogy ebből a túlszervezett mából, a törpelakásból hányfelé szállnak azok a művészi gondolatok...

Jó, hogy a költő mégis eligazodik ebben a látszólagos anarchiában. Térül-fordul és máris a kezében van az, amit keresett. Vagy valaki más kereste, csak nem találta. Csak akkor nem szereti ezeket az előhúzgálásokat, amikor gondolatai valahol a messze távolban járnak. Múltaknak árnyas mezején, lombos erdeiben, vagy az eztán kiteljesedő jövő tágas levegőjén. Mert mindez az övé, amikor csak játszódni kíván velük.

A dúlnak tűnő környezetből elkezdenek áradni a mives gondolatok. Olyanok, amelyeket régen bespájzolt a későbbiekre, és olyanok is, amelyek éppen most pattantak ki a fejéből. Áradnak és áradnak a szavak, ezek az önmagukban véve is gyönyörű műalkotások, amelyeket a család és tanítómesterei hagyományoztak rá, akár a régi képeket a falon. Ül és ír, ül és ír, és akkor megszületik a költészet.

De te csak gondolod, hogy ezzel minden kész, máris nyomdába adható. Tévedsz, barátocskám. A versnek érnie kell, és a szépprózának is érnie kell, mint ahogyan a földből kikelt, szárba szökken búzának vagy a keltetőtálban a kenyérnek. Nem lehet kihagyni a fejlődésnek, érésnek ezeket a stációit. Kellenek valamiért. És amit így „elementettek”, az magától érik tovább. Senki asszisztenciáját nem igényli. De azt, hogy egy időre békében hagyják, azt igen.

Van úgy, hogy a költő megosztja őket valakivel előzetesen. Ritka eset. Nem szabad háborgatni az alvó verseket. Az nekik olyan, mint neked, amikor nem hagynak nyugodtan aludni, hanem folyton felébresztenek valamivel. A vers ugyan nem romlik meg, a hangulata nem változik, csak akkor tovább tart a fiókban érlelése. Te is igyekszel pótolni megzavart álmodat.

A vers és a műalkotás is élőlény. Ezt nehezen fogadja el a kívülálló, mégis így van. Van jelleme, érzékenysége, szép vagy kevésbé kellemes karaktere, és persze van ritmusa. Jó esetben rímei is ott díszlenek a sorokban. Ezek az ő ruhái, díszöltözékei. Nem kellett volna megfosztania tőlük a verseket a folyton szenzációkat hajhászó divatozóknak. A mindentől megfosztott, rímtelen, ritmustalan, „minden-mentes” vers nem költemény. Az olyan póré, mint a leány, akiről letépték a ruháit. Ott ül, összegubbadva, szerencsétlen pózban és nem tudja, mitévő legyen. Pedig valamit kell tennie. Újból fel kell öltözködnie, még akkor is, ha szégyenkezik. És akkor is, ha a támadója nem szégyenkezik barbár tettéért.

A kifosztott irodalmi „raktárak”, mives tárházak ma még üresen konganak. Vissza kell fogadnia magához az elcsángáltakat, a tékozló fiakat, leányokat, mert azok mind az övéi. Az ünnepi toalettbe öltözött szépségek ott fognak vonulni a hatalmas metszett tükrök előtt, hogy ők is lássák, mindenki lássa, mivé tud lenni az értelem és annak minden virága. De most még álmodik a lélek és vele a költészet szebb napokat látott gyermeke. Hagyd, hogy álmodjon a lelkük! Ha megértek, maguktól fognak jelentkezni.

Szép álmokat, kedves művészet! Szép álmokat, kedves költészet! Legyen varázsos az álmod! És legalább te ne bánd azt a művészi rendetlenséget! Kell az valamiért.

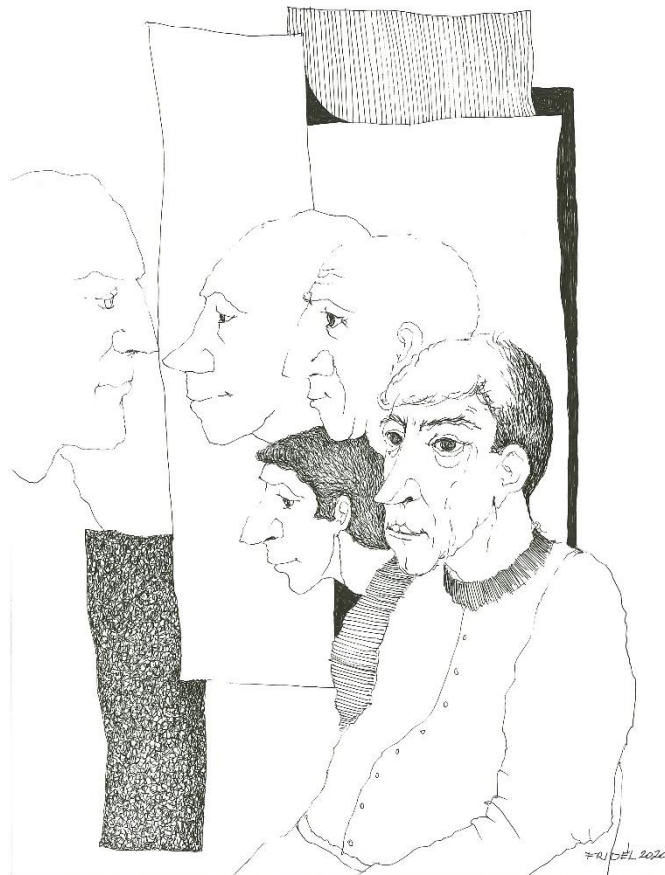

FRIDÉL 2020

Mese a gyűlöletről

Mikor a gyűlölet magvait elvetik
a naiv mit sem sejtő lelkekbe
majd gondosan ápolják őket
a tapasztalt sajtókapák
főként ha még
a célország nyakára ültetnek egy
nagyon elszánt sajtóembert is
akinek ez az önmegvalósítás
előbb-utóbb
bizton szárba szökken belőle
valami infernális
sajtó-őrület
s aztán jöhetnek a tankok
és szárnyas útitársaik is
mert onnan vissza nehezen fordítható
avagy sehogyan sem
ez az egész manipuláció
sajtóvezérelt eszkaláció
mert nekik ez a trend
ez a mindennapi mantra
hogy aki mérgezett szavaikat nem hiszi
az mehet a végső kalandra
ahová ők rendelik
ők legalább így képzelik
Akkor megvillan valami az égen
de azt már nem ők irányítják
habár csónakjukat gondos evezők hajtják
ám az a valami odafent

egyetlen perc alatt rendet teremt
mert ő a magyarok válasza
az a bizonyos istennyila
amitől retteg minden sajtóember
s ha szívná is elfogy a kender
az már kell a mesebeli ember állára
a sajtó meg szedelőzködhet
indulhat talán Ifnek kies várába
ahová mind való
az a sok alávaló
sajtó-főizé

Legyünk büszkék?

„Légy büszke békédre e nagy zivatarban...”

(Babits Mihály: Ezerkilencszáznegyven)

Jobbjaink mindig büszkék voltak
még akkor is amikor nem hagyták nekünk
hogy joggal büszkék legyünk
ettől oly erős a mi nemzetünk
melyet erősítenek még
a föld alól is a holtak
Tagadni mindig lehetett
ami szemmel látható volt
csak aztán az örök minden-tagadók
rendre a skartba mentek
átadván helyüket a rendnek...
Legyünk büszkék?
Ma nem mindenre lehet
mert a leghangosabban azok ordítanak
akiknek nagyon fáj a hülyeség
nem értik honnan az a feneség
hogy bár őket pénzelik
mégsem ők győznek
Nincsen recept
a honáruolóknak legalább nincsen
ők mindig egymást marják a sok nemzeti kincsen
melyekhez közük sose volt
Igényelhetik százszor
közük hozzá mégsem lehet
mert nem eladó a hazaszeretet
üvöltsenek akárhány decibellel

fölöttük is elrobog majd a történelem
amely újabb hősöket szépeket terem
Te meg ne firtasd azt a diagnózist
melyet szájról arcról gesztusról mind leolvas
akármelyik pszichiáter
s tudják: fölösleges a sok paláver
annak aki legelső brüsszeli élményét
egy szakállas bácsitól szerezte
aztán úgyis terem majd helyette
egy másik akárhány másik
aki elveti akárki reményét...
De mi azért büszkék vagyunk
no, nem rá, hanem a valódi nagyokra
Pannónia egén a csillagokra
akik nem pályáztak Ali ötszáz aranyára
melyet rendre mind a bőr alá szokás varrni
Ugye, kedves honárulók?
No, viszket-e már a bőrötök?
Már fenik Aliék odaát azokat a késeket
az árulóknak
a hősöket meg illendően temetik
és soha el nem feledik

A titok

Mivel nem tudhatom hogy ki mikor húz bele
pirossal

lassan vagy komótosan

elmúló életembe

még egyre őrzöm a titkot s a szigort

hogy egybetartsa

most is meg túl azon

ahogy életemet vonszolom

és híven visszaviszem

a felém száguldó Végtelenbe

Mivel nem tudhatom s végül

talán már emlékezni se lesz szabad

a sok-sok apró nüansznyi semmiségre

mely létünk mindennapjait adja

tekintetem felfelé vetem:

mindig a kéklő vigaszt hirdető

kerek nagy égre

Onnan mindig választ kapok

hol a felhők hol testvéreim a csillagok

ragyognak vissza rám

Ez minden. Ez viseltes költő-ruhám

mely jelzi: nemsoká letelik

míg mások örülten a tamtamot verik

én csak ballagok vissza ha még hagynak

tán senkinek nem szolgálom már vigasznak

De a kiszabott távot becsülettel

végig kell járni

Nem lehet mit csinálni...

A titkot híven
örökké híven
csak vinni őrizni és
menteni kell

Akár a Kű

Gurulni menni haladni egyre

akár a Kű

akinek életenergiája

példaként árad

az ifjúság felé

a halhatatlanság felé

mert egyek ők a guruló

nagy görgeteg

és nagyobb a Stonesnál

hiszen magyarnak született

nemcsak úgy felvett névként hordja

magán

ezt az érdemet

mely közös annyiunkban

akik szívünket adtuk

és neki őrizzük híven

hogy megmaradjon minden hullámverésben

és tomboló zivatarban

és nem gurul semerre

csak áll akár a Kű

s ahogy elnézem mindez gyönyörű

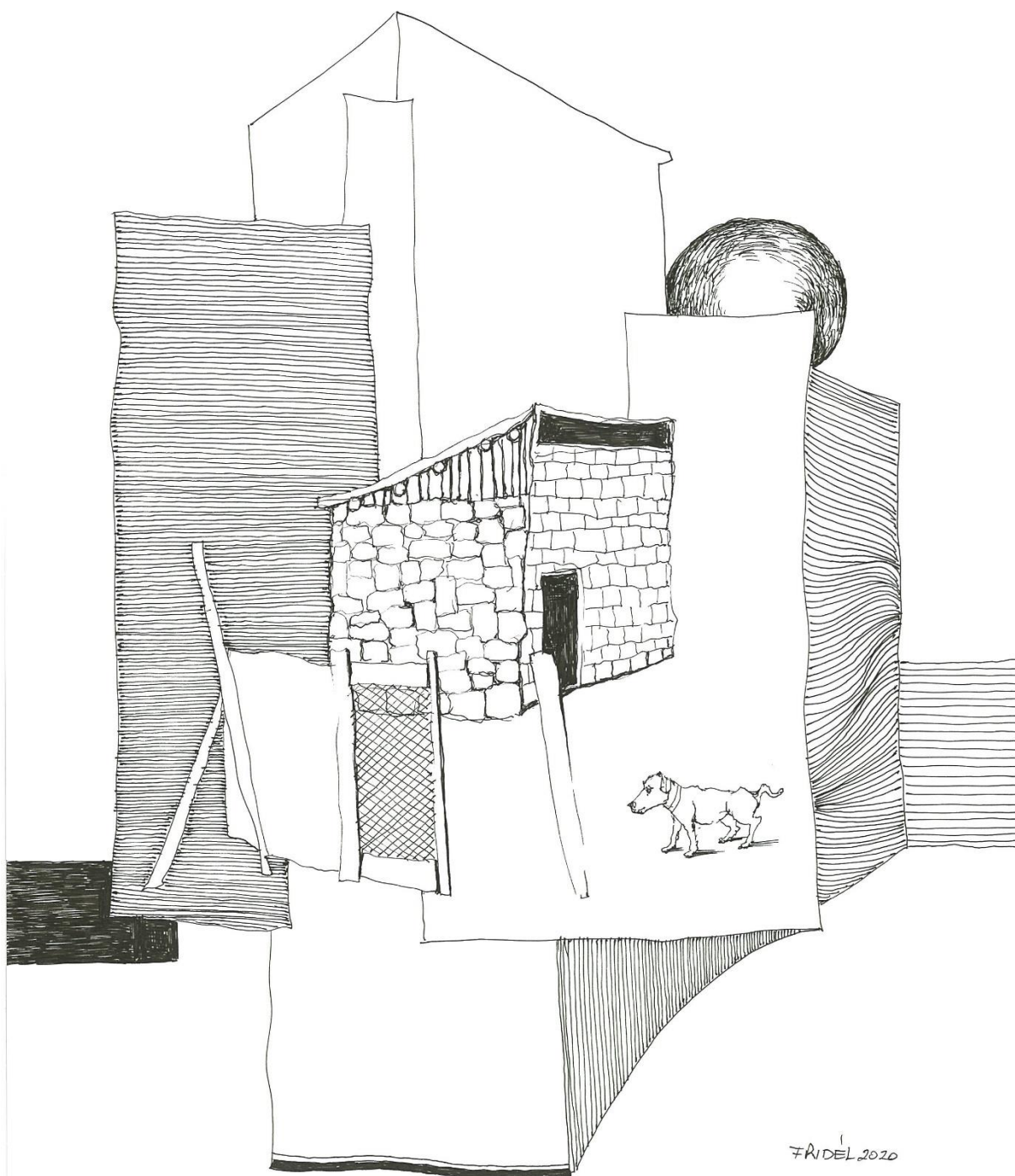
jelenünk s jövőnk

ez még a miénk

mert hazánknak rendületlenül

úgy vagyunk hívei

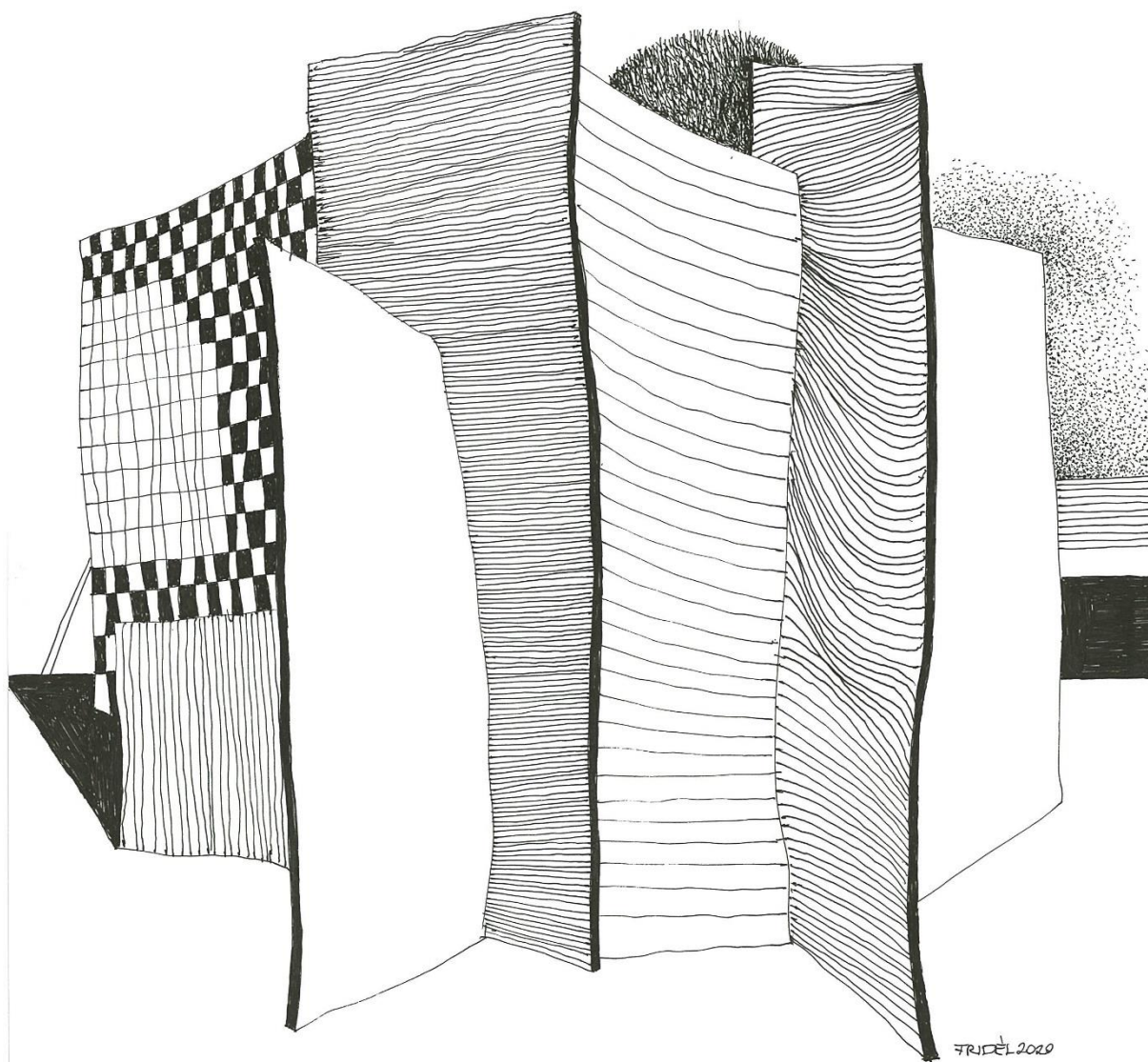
akár a Kű

A hiányzó negyedik

Négy aprócska gombóc
vagy annyi se talán
ott díszelgett egy szívecskén
kedves emlékül
hogy derű is üljön a nagymamán
olykor ha senki nem szomorítja
hanem megengedik hogy meséljen
mert benne annyi a régi történet
hogy talán el se hiszed
Elgurult a negyedik
maradt árván a három
senki nem tudja csak keresik
jó volna visszakapni mindenáron
mert aki adta annak valódi szívében
annyi a jószág mint sehol a világon
senkiben
Ennyi a kettős érzés
és a hármas hiány
s talán jön majd egy magányos délután
amikor térden kúszva vagy bárhogyan is
előkotorja valaki azt a negyedik
elkódorgott kis gombóckát
mely kisebb mint egy galacsin
még az se baj hogy rózsaszín

de most még hiányzik nagyon

FRIDEL 2020

Örvendjetek...

Exaltate, jubilate

Örvendjetek mert hamarosan eljő
akit most szeretettel vártok
hálaénekek zengik a lányok
most nincsen sötét árny, nincsen csúf felhő
Fölétek terül a tiszta ég
még naplemente után is ragyog
éjjel felékesítik a csillagok
minden szépségét ünnepli csodás színét
Örvendjetek és ünnepeljetek
már készül hozzátok az Úr
s míg szól a halleluja nem mennydöröghet vén hadúr
az ég felé szállnak áldások hálaénekek
Örvendjünk és ünnepeljünk
tiszta hangokon szól a lánycsapat
a csengő-bongó zenével égre hangzanak
és mi ünnepeljünk velük együtt rezdülve éljünk
Adventnek első esti ünnepén
a hangok égre szállnak szép muzsikaszó
hirdeti: él és hat az égi Jó
amerre nézel mindenütt felcsillan remény
Öröm és ünnep hangjain száll
csupán pár rezdülés de együtt diadalmas
Eljött az Úr ki jószágos hatalmas
csak lépni kell felé kitárt karokkal vár

Reményt s békét hozott az Égi Nagy Király

Nyilas havában

Nyilas havában

hej, de sok minden változik

a hadak soraik rendezik

mégis kiáltják: béke lesz hamarjában

A tüzes Nyilas mindig a Napba lő

nincsen előtte lehetetlen

hiszen már odafent jár a magas egekben

honnan senki ne várja hogy verten bújjon elő

Nyilasnak havában

már mindig szól a muzsika

járja egész boldog Hunnia

s kinek még csillog a talentum a markában

Boldogan ropja az egész haza

bokáznak a még víg Széchenyiek

visszanéznek a komoly Wesselényiek

most derül fel ékes csillaga

Nyilasnak havában

megszületett a költőkirály

ki kávéházba költeni jár

az egész költészet ott van az ujjában

S ki nem tudja ezt?

Nyilasnak havában

ma ismét boldogan ragyog

minden szem s hozzá a csillagok

üzennek: több is veszett Jaltában...

Lehetne mindezt jóvá tenni?

Erre már halkabban dobban a szív

Mikor a haza érte küzdeni hív

soha nem szabad felhagyni s keseregni
Nyilas havában szép az üzenet:
hiába minden gonosz ármány
tovarepül az a vén szikkadt sárkány
s magával nem viszi a te szent tüzedet
Hunnia áldott népe
sem a Nyilasnak havában
sem a hadaknak felkínált ihaj-csuhájában
a vezéri pálcát tőlünk ugyan ne kérje
vele száll minden ármánya csökkent remény

Ennyi az első negyedszázadi regény

Fáziseltérés

aszinkronban

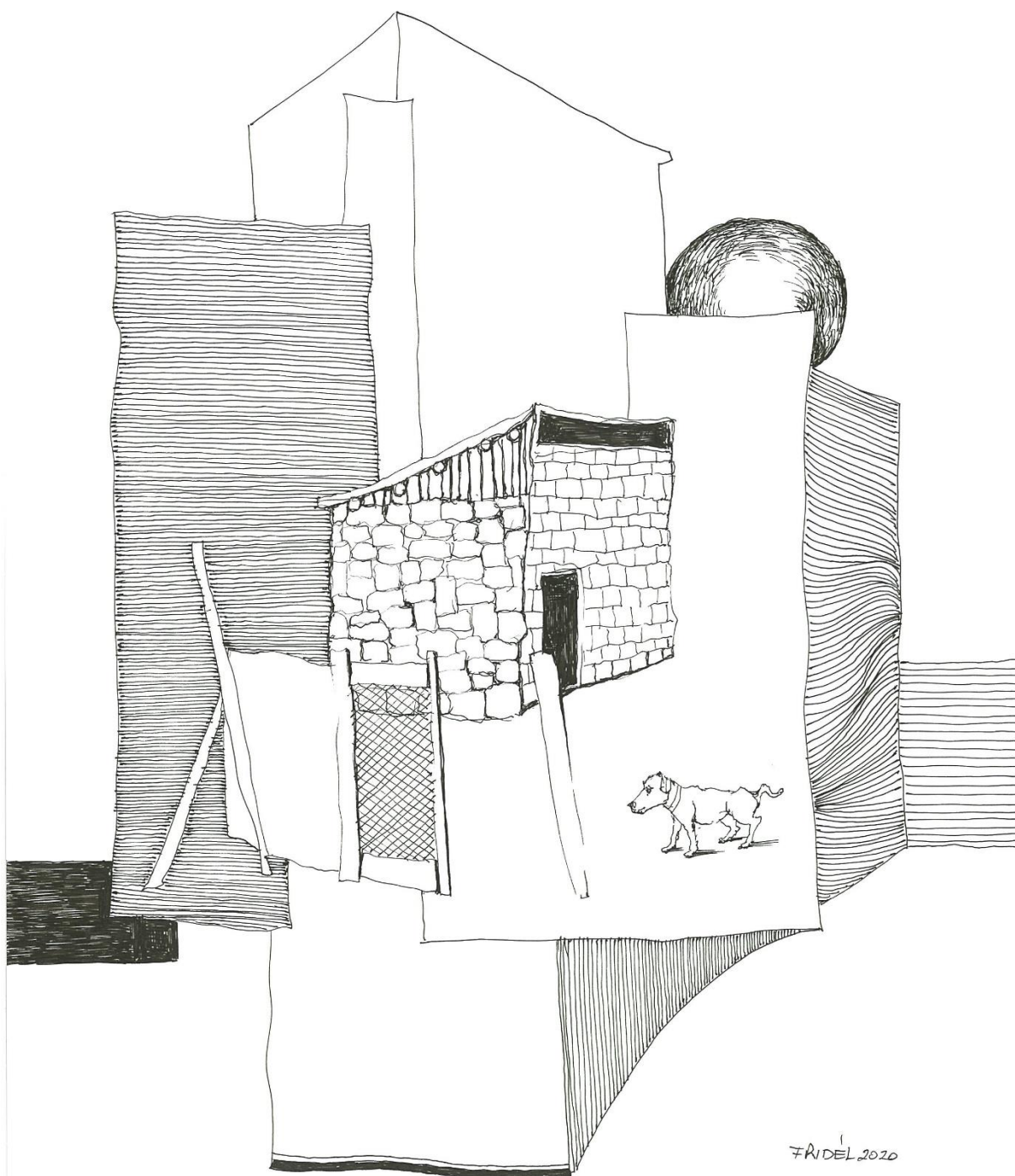
Mikor a népek
belátják: eddig volt s ne tovább!
mindenki szedi a batyuját
s talán végre mind egyszerre lépnek
Mind egyszerre kiáltják: szabadság!
békésen gyűlnek és nem látják amott hátul
valaki leskel és a balhéra jó előre tiketteket árul
mert mindig arra épít: ne egymást hallják csak a halandzsát
Lépnek a jó erők. Tiszta tekintetükben
a szebb jövőnek vágya csillog és mégis
lecsapnak rájuk. Ledöntve minden fétis
mégse látják meg. Hisznek alig hihető szerencsájukban
Míg ők vonulnak fegyvertelen
-bármely országban ez a séma -
csak úgy röpköd utánuk az anatóma
mert aki izgatja őket a vén szemtelen
annak nagy üzlet ez habár tagadja
az égről a csillagot is
mégse hiszik el hogy ő hamis
mindent ural ő vénséges akaratja
Végülis mindez oly unalmas
újat nem alkot csak féktelenül rombol
őt soha ki nem ütöd a hatalomból
mert benne tenyészik a hozzád soha nem irgalmas
A népek mindig egymást csépelik
úgy hozzászoktak már kit kell utálni
és elég hangosabban kiabálni
mint az a másik. Aztán az okot sohasem kérdezik

A kicsiknek soha semmi nem jut a tálból
övék a fúrás-marás örök reménye
és mégis elhiszik: aki velük játszogat annak minden csak erénye
nekik ne is magyarázd mert meghalnak a kacagástól
hogy te megint balek vagy s közben övék a lóvé
tiéd az eszme amíg szívedből azt is ki nem tépik
kifosztott lényed aztán bárki másra elcserélik
kattan a bilincs. A rács mindig a lázadóké...
Fáziseltérés mondják. Köztük soha sincsen
harmónia. Ha szólnál is túloldítanak
a mindenre elszánt rablóhadak
osztolni mindig ők fognak minden kincsen
Aszinkronban élünk. S élünk-e még mindig?
vagy az életünket is prédának tekintik?
Mindegy is hiszen senki nem érti
hogy nem jó helyre üt. A visszavágót nem oda méri
ahol jól ülne. Pereg forog robog tovább az élet
és itt is ott is saját mértékkel mérnek.
Talán ha egyszer majd egymás szemébe néznek
az ütleget lehull s marad helyette ez az ének...

A ház

Alszik a ház
és alszik a görbe lelkekben
az elvetemült orbánozás
a lángjai nappal ki-kicsapnak
mindenkori áldozatnak
tekintve engem is
aki már régesrég
visszavonultan
és elfeledetten élek

Alszik a ház
legalább ilyenkor csend van
senki nem turkál a gondolatokban
vagy ki tudja mifeneben
és a ház
ilyenkor befogad
mert nem velem törődik
ráér arra majd holnap
mikor az indulatok megint az égre csapnak
és nekem marad a hallgatás
amely valahogy mégis csak csodás
mert lehetek végre önmagam
köztük magányos hontalan
saját hazámban is

FRIDEL 2020

Titokzatos

Kidőlnék méla rongy keresztek.
Akik maradtak összeesnek.
Ragyog az élet. A halál csak játszma.
Derekas népség veszettül állja.
Megül az átok mindenki fáján.
Iszkol a Rém is csontjait látván.
Füge vagy alma? Körte vagy szilva?
Melyiket vinnéd élve vagy halva?
Kidőlteek mind a rongy keresztek.
Alattuk élnek kik porrá lettek.
Lobog a fáklya remeg a lányka.
Tatárok dúlnak a falvakat járva.
Mennyi a mérték? Helyes az érték?
Lépteim számolják bár ne is mérnék!
Gyorsan ellibben tőled az élet.
Hosszabbítását inkább ne kérjed!
Csendül az ünnep. Kidől a fejfa.
Mellé hanyatlik kinek ez van megírva.
Bolyong a lélek. Az útja hosszú.
Üldözi egyre a féktelen bosszú.
Nem nyugszik mégse egyik se más se.
Üldözi körbe egymást haránt s le.
Elfogy az ideje. Számlálja mégis.
Kidőlt kereszthez alélok én is.
Leszáll az éj és havat hoz máshol.
Ne is említsd mert látom csak játszol!
Kidőlt keresztek. Elszálló lelkek.
Boldogok mert új otthonra leltek.

Oda és vissza. Vissza és szerte.

Ragyog a távol s az Isten szerelme.

Írjam vagy inkább hallgassak róla?

Boldog aki még sorait rója.

Csend van és csend lesz. Titok a holnap.

Hallgatnak róla az élők s a holtak.

Daloljam én is? Hallgatnád egyre?

Egy percig tán még lesz is figyelme...

A régi hallgató int és csak ámul.

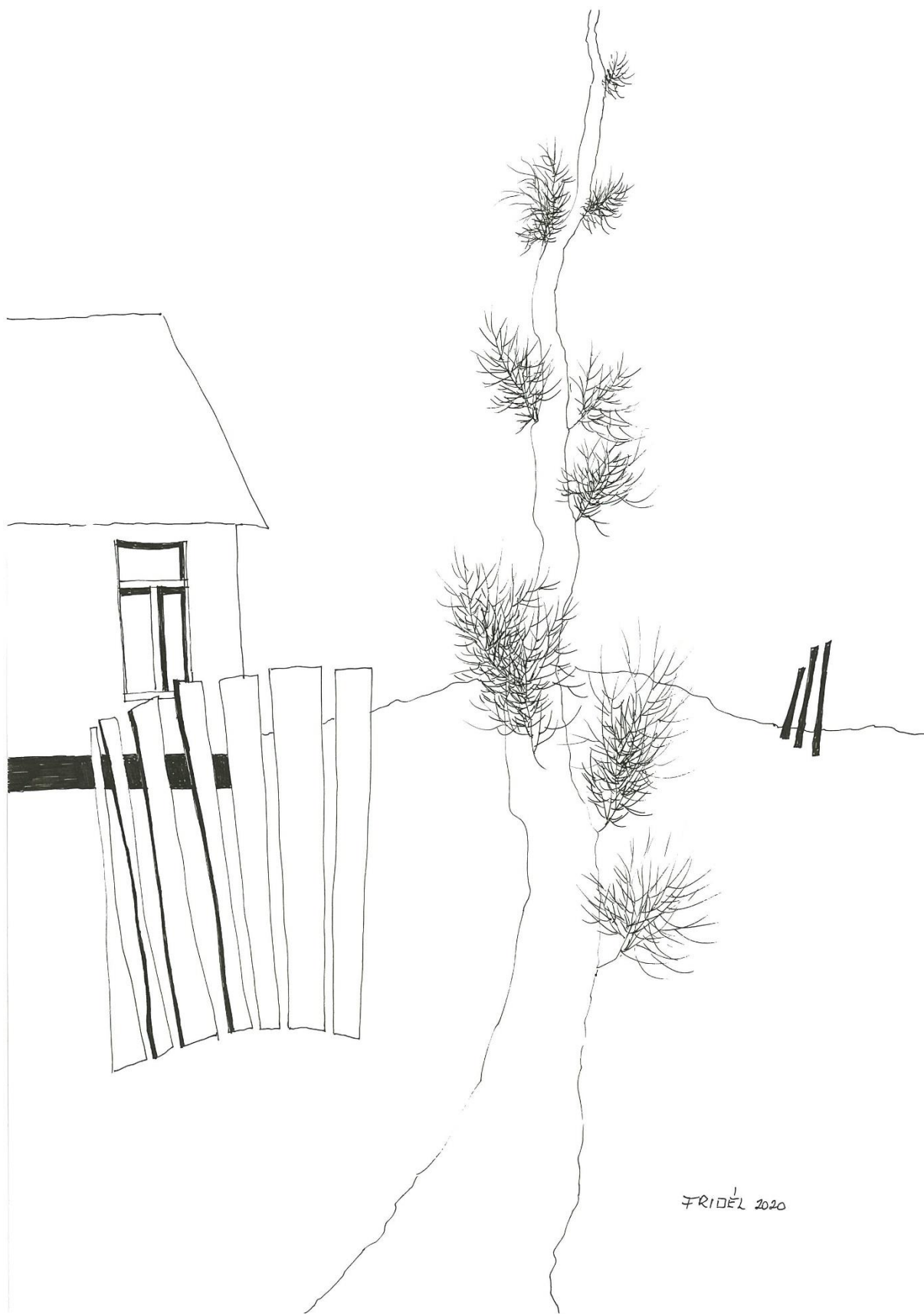
Nem szól csak kuksol valahol hátul.

Ennyi volt. Ennyi. Minek soroljam?

Zengnek a titkok valahol a Holdban...

Családi mozaik

Bőrömben édesanyám hó-sejtjei.
Köztük vegyülten a Papa kreolos pigmentjei.
Szememben öreg Nagy Viktor barnája csillan.
Szabó nagyapám int csendes szavaimban.
Szó-éleimben élte párjának nyilacskái zúgnak.
Nagy nagymamám csendjei gondosságot súgnak.
Szabók és Sütők. Danik és Nagyok.
Hányféle részből összerakva vagyok?
Imáim szállnak még szépszüleimnek.
Értik és hallják. Ők is üzennek.
Távoli ősök. Szelídek s hősök
véremben lüktetnek. Milyen idősök
lehetnek, kérdem. Ki tudja már azt.
Őket is engem is ős-idő fáraszt.
Lüktetnek élnek velem remélnek.
Általuk lehet még szép ez az élet.
Viszik az unokák tovább a sejtet
amelyben egyszer majd magasra lelnek.
Hó-sejtek kreolok hunok és mások.
Bennük s magamban egyként ott látok.
Életünk mértéke: őseink értéke.
Távol vagy közel hat volt-lábak léptéke.
Így vagyunk ennyien s ki tudja hányan
Jövőben múltban s e felbomlott mában.
Mind azon dolgozunk ne érjen véget.
Zengjen tovább a bizodalmas ének.

FRIDÉL 2020

Merre?

Léptek haladnak lassú ütemben.
Csillannak habok és réztrombita szól.
Feléje harsannak társai rendben.
Az egész banda egy hangörvény. Hangzó pokol.
Lépteknek ütemén halad aki bír.
Az egyik épít. Dacból vagdalkozik a másik.
Pofozkodik a kegyetlen lélek-szatír.
Hó-idő zökken. Múlt és jövő egyaránt vásik.
Tündököl akiben tart a szufla még.
Meg sem inog csak lépdél mind felfelé.
Szemében tűzcsóva anyag villáma ég.
Véli hogy most halad jósorsa elé.
Tűzcsóvák szállnak. Remeg az ég is.
Határa nincsen csak iránya egy.
Van aki fél de arra tart mégis
ahol a lét illan és minden egy kóbor elegy.
Ki tudja merre viszi a tétova láb?
Meddig tart érvénye hervatag hitének?
Mégis csak lép és nem adja alább
mint hogy felérjen s neki szóljon a diadal-ének.
Fanfárok szólnak. Ünnepre harsan
ma minden földi és égi öröm.
Megannyi hit van imában dalban.
Csillan a fény száz égi délkörön.
Mettől és merre? Hová és honnan?
Kérdezhetik de nincs rá idő.
Száz öröm villan el tört álmainkban.
A hantokon majd új álom s annyi élet kinő.

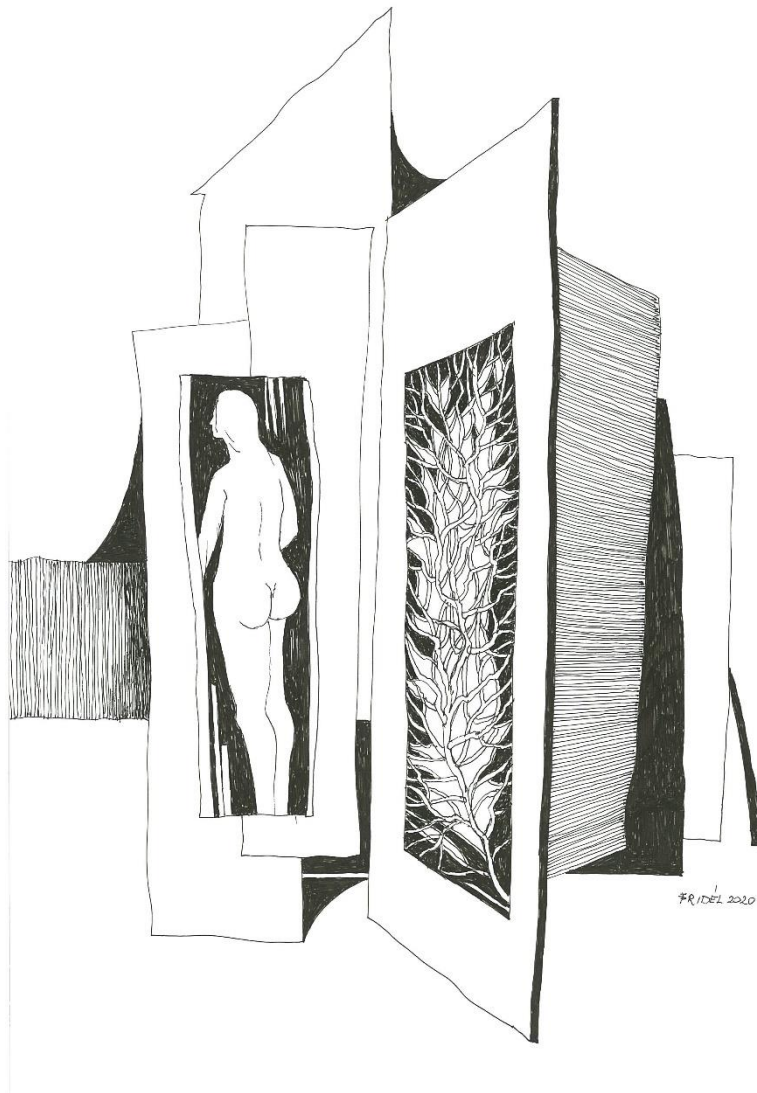

Negatív fény

Unokatestvérem, Jutka emlékére

Mindig van valamennyi fény az éjben.
Soha nem maradsz vaksötétségben.
Valami lebben. Valaki járkál.
Benned valami félsz és jobb lesz ha látnál.
Mindig úr marad a fény habár negatívja
rejtelmes árnyait a homályba írja.
Van aki féli. A másik kivédi.
Az ember megretten. Nem tudja mért de érzi:
Jobb volna napfényben csupaszín érzésben.
Jobb mint most kuksolni ezernyi kérdésben
várni a reggelt. Hiszen a fény az áldás.
Életet hordozó. Már szinte megváltás.
Mindig lesz fény az éj sötétjében.
Keresni kell hogy felvillanjon atomban szövetjében.
Elhull a kétség. Épül az egység.
Mindig akad valahol egy kósza reménység.
Fények és árnyak egymást váltva járnak.
Érzését adják meg télnek és nyárnak.
Mindig akad valamennyi fény egy zugban.
Padláson pincében kamrában és a sutban.
Lépni kell feléje hogy szűnjön az átok.
Kiált az ember: nem látok s mégis látok!
Negatív fényben születik reggele.
Egy kicsiny pontban nőtt érzések erdeje.
Árnyak és fények. Fények és árnyak.
Kéz nélkül ők mégis kézenfogva járnak.
Teremtett homályban felszáll az ének.

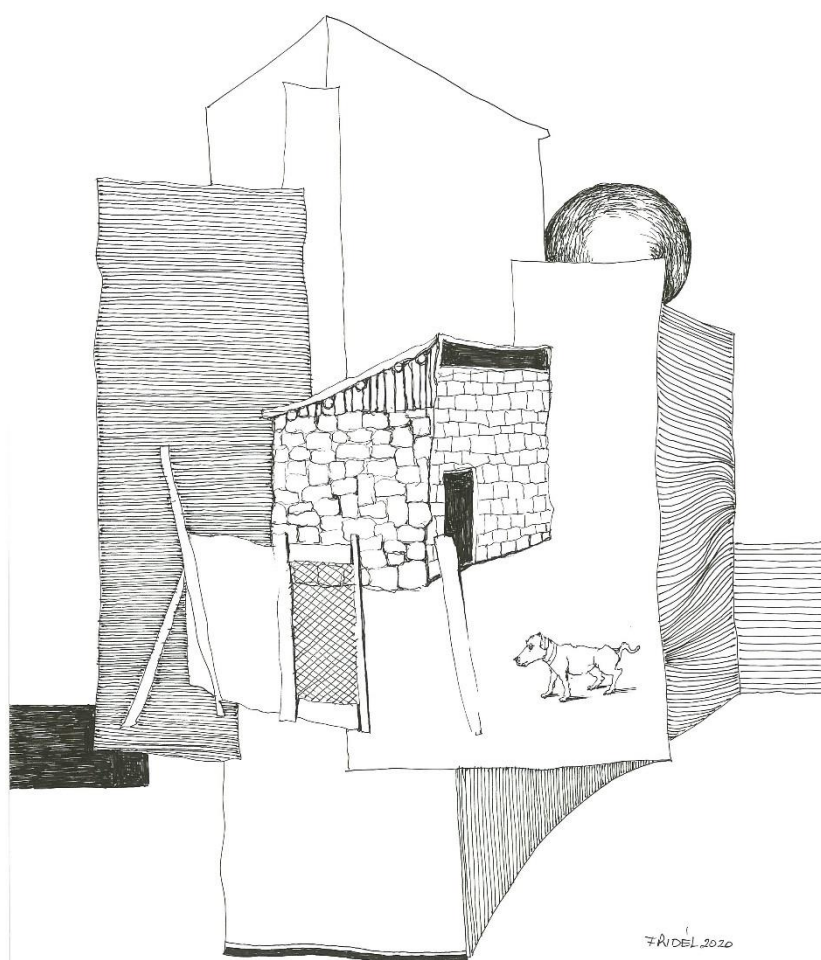
Csillanó fényei tündökölnek s égnek.
Most és majd akkor mert úr az a mindig.
Negatív fényben is az ég szegélyét érintik.
Lüktetnek árnyak. Emelnek szárnyak.
Kell ez az érzés hogy odaát is várnak.
Hótiszta fényben teljesül álmod.
Most minden zugát vakító fényben látod.

Boldogság

A boldogság valahogy mindig törékeny.
Akár egy kényes szép madár felröppen az égre.
Szemed ha kíséri szárnya csak libben a kékben.
Ő szabad és nem bánja ki marad ott a mélyben.
Követik annyian de sehol sem áll meg.
Szárnyalnia kell még ha maradna is.
Nem fogja önkény sem gyarló tekintet.
Aki elveszti úgy érzi csapodár csalfa hamis.
Amikor tenyeredre szállva most még elidőz
nem érzed hogy piheg és féli szorító markodat.
Aztán hirtelen illan el akár lágy puha gőz
s te már csak sajnálod röppenő kalandodat.
Fényes szárnyakon elszáll veled.
Megröptet emel egyre magasba fel.
Azt hiszed mindig csak neked jár, neked.
Máskor nem látod válladon pihen s te észre sem veszed.
Csak akkor érted ha már másnak énekel.
Felröppenő madár ez a szálló
dalos kísérőd. Ne tagadd hogy sosem volt veled!
A rossz szó neked a legjobban ártó.
Vele együtt söpröd félre az életed.
Míg veled van gyakorta másra figyelsz.
Kedvesre pályádra gyermekre s egyéb
prizmákon siklik a fény s te csak búbelsz
a lényegtelennek csak őt nem értenéd
kitől oly sokat kaptál. Majd hiánya tanít.
s te öklözöd fejedet. Az sem segít sosem.
Ha veszteséged a végtelenségig vadít

majd tanulságként viszed végig az életen.
Legfőképpen azt hogy mennyire törékeny.
Mikor elkapnád csak úgy siklik könnyen tova.
S bár féltékeny vagy s végül feledékeny
mégis úgy érzed: magad voltál csak ostoba.

Teljesült

Valami teljesült. Áldását érzem.
Állok valaki fénylő tekintetében.
Míg ebben tisztulok megérint szárnya
annak az áldásos lénynek ki velem szállna.
Valami teljesült. Mégsem pihen meg
az alkotó szellem bár vele üzennek.
Meddig az addig... jól sáfárkodj véle!
Ne várd hogy hamarabb valami érne...
Amikor lerovod amire jöttél
szárnyad szegetten ülnél s csak pihegnél.
Most mégis ünnepre szólít az ének.
Vannak kik dalolnak mások meg félnek.
Remegnek önmaguk-fosztott nimbusz által.
Lépnének de mégse... ön-lápján át lábal
akinek nincs dolga egyéb csak a sírás.
Menne és mégse megy bár éri száz hívás.
Ma mégsem róluk szól a dicséret s az ének.
Zengjen most azokról kik tiszta hitben élnek.
Valami megvalósult. Általa lett szebb a holnap.
Dicséret szól és itt közel angyalok dalolnak.
Valami teljesült. Az egész még csak kósza érzés.
Mégis mindent átjár. Nincs benne semmi féltés.
Általa s benne maradjon most e népen.
Áldásban békében s dicsőségben éljen...

Zene

Kinek hogyan szól lelkében vígan csillan
vagy elidőzik majd sebesen tovaillan
a hangjegy és értéke zenének szárnya.
Ki tőle éled mindig vele csak vele szállna.
Wagnernek szenvedély nekem anyanyelvem.
Általa értem hogy egykor földlakóvá lettem.
Miértje hogyanja nem csábít csak maga a szépség.
Benne minden tükröződik de főként a tiszta érték.
Van aki érzeleg s még a hangjegy nyakát is kitekerné.
Másoknak árad és végül áttűnik végtelenné.
Szép érzés szép tánc vagy kecses lépések röpte
viszi magasba hogy legyen ködkép mely távolba lökne.
Piruet pas de deux gavotte majd toccata s fuga
egymást felváltva visz szárnyal tán a Tejútra.
Vagy mégis máshová ki tudja s nem is kell csak élni.
Ha érted átadod így tanulsz vágyakat s reményt zenélni.
Lélekre hat s ha benned ebből szemernyi sincsen
csak rágódsz rajta s nem érted zörgetsz mint rossz kilincsen.
Ám hogyha polonéz ecossaises kopogó ritmusában
ütemre perdülsz akár egy eltávozott néma mozdulatában
valami megindul s feléled a rég elszállt lélek.
Pillanatnyi csend majd üzenet szól: itt vagyok még élek!
Zenéről vallani esetlen dolog szívesen belátom.
Elég ha zeng és üzen Beethoven égi barátom.

Égszínkék

Mikor a tó az ég szemébe néz

ő is csak kéken tündököl.

Az árnyalata pedig oly kedves-merész

hogyminden áttűnik s marad a széles nagy öböl.

Mikor a víz az ég szemébe néz

nincs semmi más csak ez a halk reflexió.

A színük mégis keleti-vad. Megáll az ész

pedig mindez természetes magadtól tudható.

Mikor a tó az égből színben izzó s gyönyörködő

csupán a hófehér szólhat közbe. Cukorhab-fellegek

úsznak odafent. Minden isteni árnyalatba öltöző.

Hátukon úsznak angyalok kerubok puttók antik istenek.

Mikor már mindent áthat végtelen

az a nagy kékség az ember mégsem unja meg.

Az élmény átjár. Uralkodik az életen.

Színétől meggyógyul a lábadó s a nagybeteg.

Távol Mongóliában tiszta tó ragyog. Körötte semmi nincs.

Csak nézni kell és félrenézni nem lehet. Csupán

az impresszió marad s ha tudnád mekkora kincs!

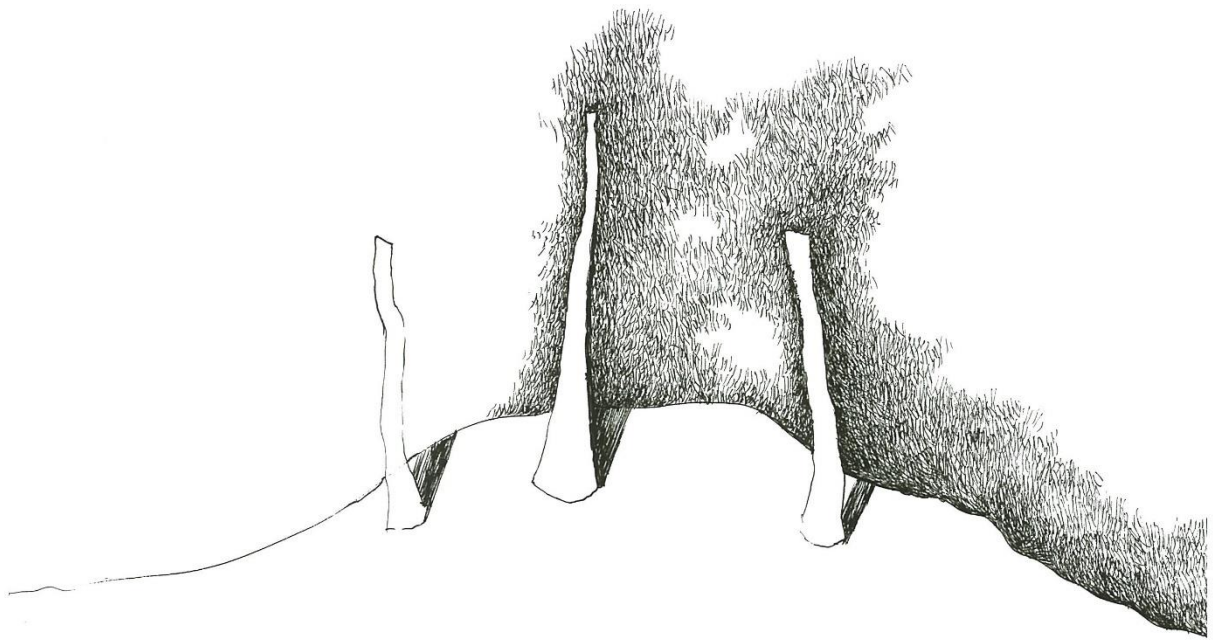
Örökké vágnál színei s közelsége után.

Megérkezett az égi szó. Csak hagyd hogy csengjen egyre még.

Zengései megnyugtatók egy távol táj ölén.

Betelni sem tudsz vele hisz tükörképe az ég.

Csak nézed nézed. Heversz az ősi hegynek szent tövén.

Múltán...

Valami múltán valami árad.

Nem tudni merről és merre.

Csupán az áradás lényege van és nem fárad.

Neked mindegy hogy ő vagy más teszi majd helyre

azt a bizonyos felbillentett rendet

amelynek híján megszűnt a szépség.

Valami érzés hullámokat lebegtet.

Kérdenéd mégis megszűnik minden kérdés.

Valami múltán távlatok nyílnak

bár előbb még inkább csendben maradnál.

Meg se hallod hogy valahonnan hívnak.

Csak később jön az óra amikor eléje szaladnál.

Valami múltán tűnik az érzés.

Már nem kívánod összegyűjteni

a múltnak szemetjét. Nem kínoz féltés.

A lenge mámor: szabad vagy mégse tűnni ki

most egyre sodor hogy aztán útra kelj.

Lehet hogy így van de ki is tudja már

hogy kiáltanál vagy inkább szépen énekelj

mi hajt jobban amikor a Nagy Ismeretlen híre vár.

Valami múltán szépség éledez.

Feltűnik tengerből akár a sudár Afrodité.

S te már tudod: a végtelennek íve ez.

Vele egy vagy. Az érzés nem mindenkié.

Valami múltán...

Carla dala

Carla dalolt vagy csak hitted hogy ő
dalolt mikor a gép leszállt vele
s még hitte hogy minden elérhető
családja szerelme elhagyott gyermeke.
Szólt egy dal mely zsongító latin
ívével égre szállt és akkor hitte még
hogy lesz kiút s a fény megpihen valakin
aki az övé de megdörrent az ég.
Minden úgy omlott össze akár a kártyavár.
Mindenki iszkolt mert lőttek mindenfelől.
Lapultak dzsungelben majd városok lángjainál.
Féltek de mentek előre s hitték hogy a lét mindent elől
Babilonnak, Párizsnak, Hirosimának vagy az Elbrusznak lábainál.
Carla dalolt és játszott barátja immáron nyelvtelen
mert nem tudták hogy kesztyűbábok ők nem holmi hős
felszabadító erő s hogy az irányító mindig elvtelen.
Csak játsszák rajtuk az indulót mely a korral viselő.
Mikor már átgázoltak mindenben és nem volt értelem
hogy világítaná útjukat jött Bradley s amit ő kombinált
abból kisült: nem a fény vezet csupán a páni félelem.
Még az se számít ki miért mit és hogyan csinált.
Bábok vagytok s vagyunk, kiáltott dühében Bradley
Immáron azért is segített hogy végül a fiatalok
találják meg céljukat mert nekik még lehet jófele menni.
Övé a romhalmaz melyet maga után hagyott.
Csavar sróf alkatrész és akarattalan báb az ember
a világhódító hatalmas és közömbös erők kezében.
Életet családot szerelmet hivatást ha neki szentel

mégis félresöpörhető marad amannak szemében
aki ezt a végjátékot merő cinizmussal rendezi.
Nincsen előtte rend mert célja a pusztítás anarchia.
Ha kell még a születésed dátumát is félrekeltezi
mert mi az neki! Akár a nemeden is szabad változtatnia.
Carla dalolt de bár ne nyikkant volna akár csak egyet!
Dalában újjászületett az AKKOR és ezért maradt
hogyan sorsukban egyik maradjanak immáron egyik.
Keresztvivők sorsverte Nicaraguában egy régi szép darab.

Mert dalolni kell valakinek ha a sorsod nehezen viseled.
Ha az élted más tulajdona legalább a dalod legyen tied...

Dögvirág

Van egy növény mely simán csapdába ejt
rothadt szagával naiv legyeket
melyek csak falni akarnak. Amíg mélyébe rejt
a virág nem tűri hogy a rovarok mások legyenek
mint az ő eszközei. Két napra elzár s nem enged
senkit amíg jól meg nem hempereg virágporában
aztán mehetnek újabb dögvirág felé réveteg
hogy a pollene célba érjen. Akárha általában
történne mindez nem pedig direkt. Az áldozat
mit se sejtve száll a vágyott cél felé.
Két napig úgy érzi eljött számára a kárhozat
mert repülni nem szabad csak taposni le- és felfelé.
Legyecské áldozat az ember is ha nem vigyáz.
Csapdába ejtik őt is a nagy manipulátorok
s csak akkor mehet útjára ha nem lesz vele gáz
különben benn tartják a csőben vad diktátorok.
Ha körbe-körbe dongsz a világot meg se láthatod.
Csak zúgsz és panaszkodsz majd ellened szavaz a Ház.
Te csak vergődsz és szabadságod hiába várhatod
a legkisebb láncszem is könnyedén porig aláz.
A légyben is tán több az értelem
mint a fanatikusban. Hiába segítenéd.
Ő fent csücsül a képzelt havas bérceken.
Onnan ontja tovább a szitkait feléd.
Oly torz a dögvirág a sorsát bangán meghatározó.
Ember és döglégy már egyaránt felé repes.
Ha áldozat vagy magadat önként ezeknek áldozó
Csak két nap a tét aztán többé nem is vagy érdekes.

Virít a dögvirág és akit vonz az meg nem menthető
mert körbe-körbe száll. Tudd meg ő önként ilyen.
Akár a vaj a jelleme szinte kenyérre kenhető.
Aztán elsüllyed sörben mámorban elhasználtan s végtelen.

Hópehely

Ahány csak együtt száll és fölötted lebeg
mind külön formájú. Nincs egyformaság
A természet rendjét meg nem sértheted.
A csöppnek is jár az egyediség s a békés némaság.
Minden kristály most táncra kel. A szél kavarja még.
Kecses a mozdulat mely elsodorja. Körbe-körbe száll.
Egy érdes világ most megcsodálja formáját s színét.
Mind együtt és külön egy kedves szóra vár.
De most csak egy az érdekes mely a kezedre szállt.
Még óvnád de léte oly törekeny lenge és finom.
Aztán egy pillanat de sajnos nincs tovább.
Csupán az emlékét és finomságát még sirathatom.
Szilárd a kristályszerkezet akár a fém.
A rácok körbefonják e szép szabad csodát.
Míg rátekintesz véled: minden ragyogása enyém
és millió társának tánca vesz körül: apró barát.
A hópihék táncában életek sodródnak el.
A sorsa mindnek írva valahol végtelen.
Szférák zenéje tarka dallam és a kis rács énekel
holott tudod hamar elhullnak mind e harcban vértelen.
Pehelynyi könnyű lét a tét. Bár számlálnád sosem tudod.
Nem is lehet mert létük lehelet csupán.
Emlékek közt egy pici jegy: jött majd továbbfutott.
A költő nézi s jegyzi: szép volt a délután...

Jön már...

Jön már a tél. Csodát ígér:

hogy majd a hó könyékig térdig ér.

Minden szép hópehely csak neked táncol ott

hol varázslata ért s ő magával hozott

egy kicsiny sarkvidéki illatot és csillogást.

Te elbűvölten nézed nem várva semmi mást.

Csupán a pelyhek tánca érdekel. Elszáll a szó.

Megszűnt a külvilág. Egy álom lesz a tovatűnt való.

Jön már ígérk és te boldogan hiszed.

A szentestére ezt az impressziót viszed.

hogy fára tűzd és ott honoljon végig kedvesen

miközben tekinteted tán máson pihen.

Csodája szent. A dalban zümmögnek most annyian.

Magát a táncot nem is várod csak azt hogyan suhan

minden kis hópihe pedig nem fújja szél.

A hókristály meg rád nevet és boldogan mesél.

Kell ennyi tél-varázs. Kell emlékezni sőt

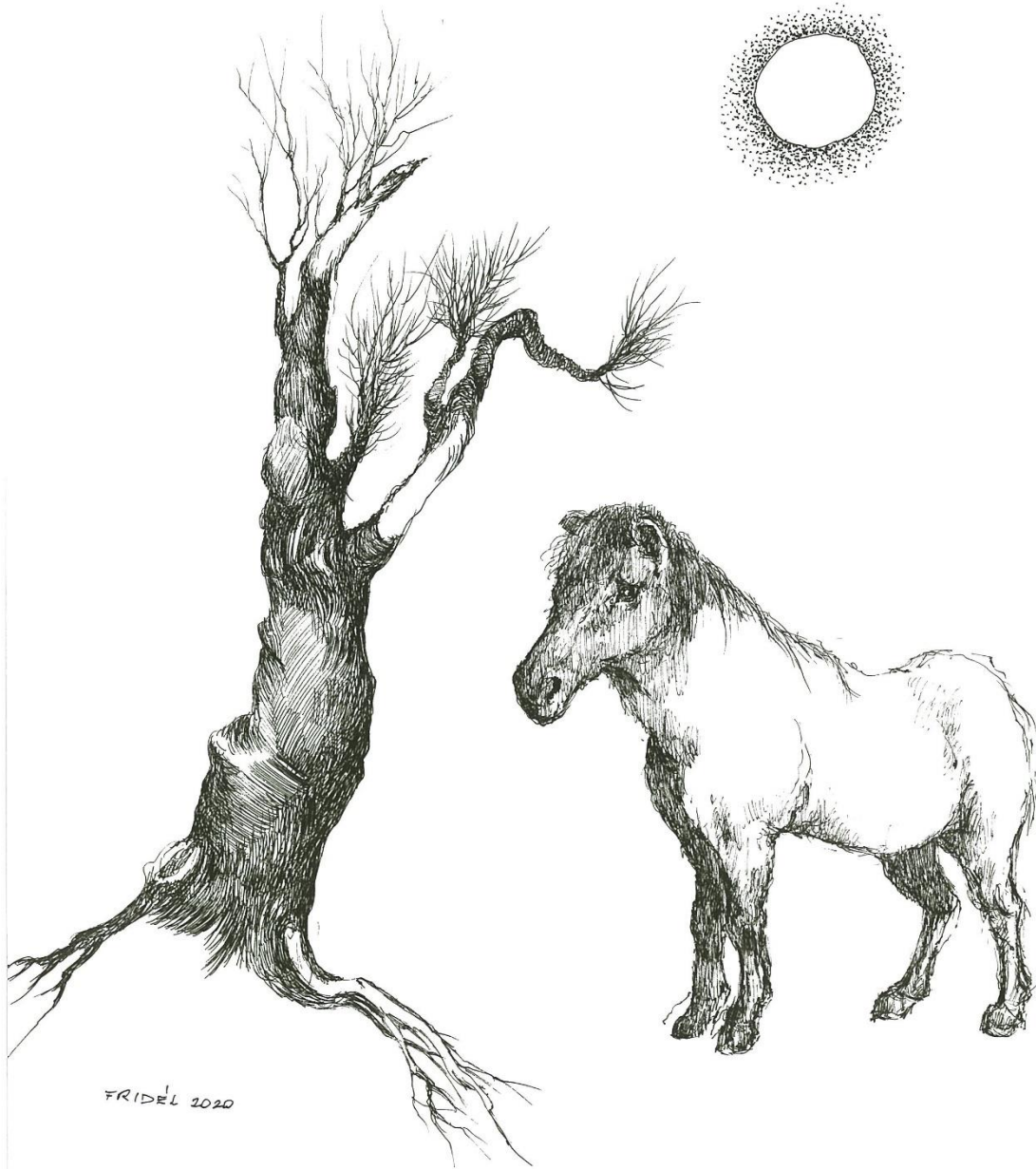
megcélzod játékkal a legszentebb Erőt.

Már jön! Már jön! már itt suhan és koppan. Valami nesz

elhozza új napod mely nyugodt és tiszta lesz.

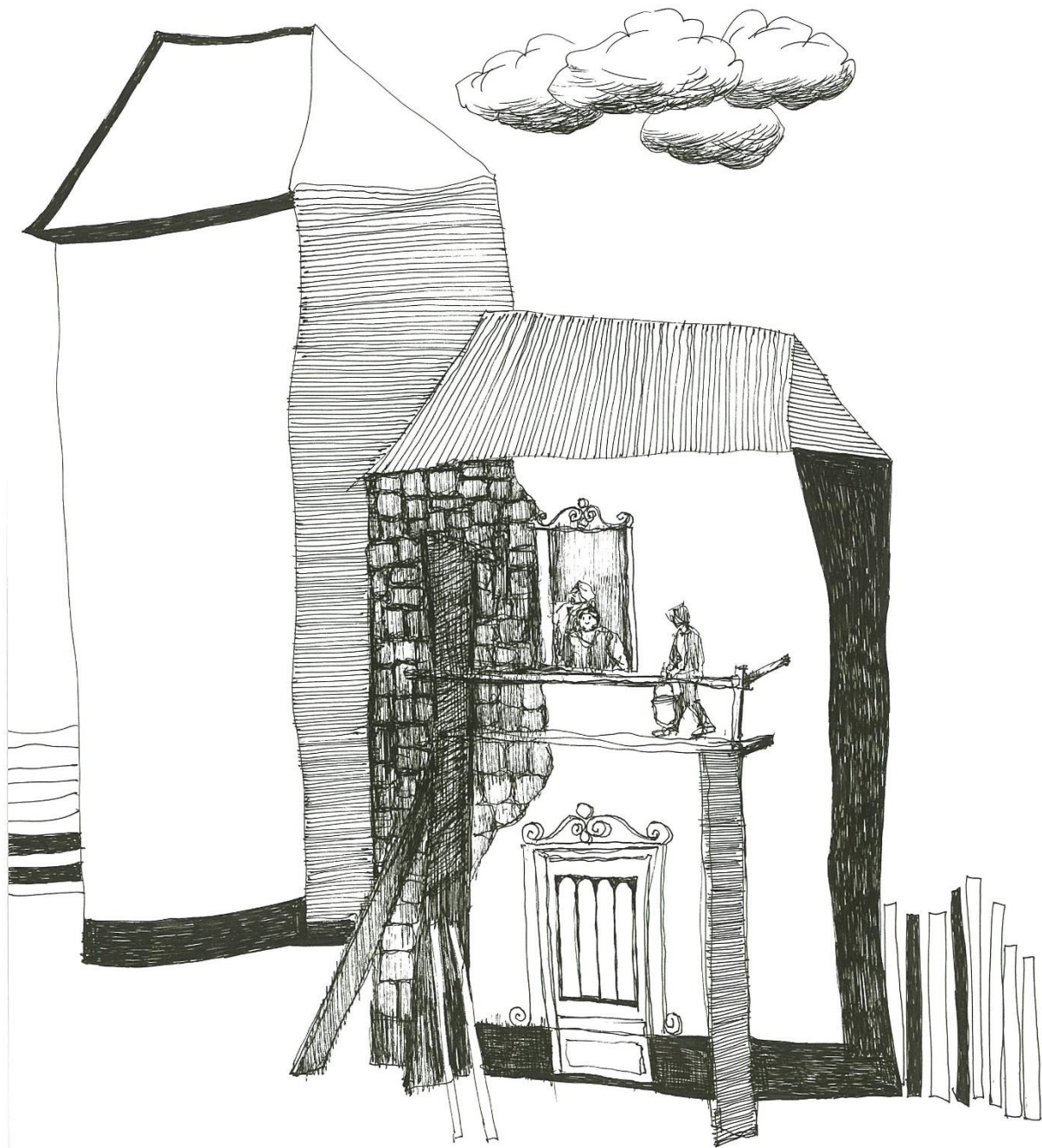
Jön már a hó s te elhiszed. Miért is vélnéd nem igaz?

Majd eltáncolja táncait. A libbenése csak könnyed vigasz.

Ló-robot

Mint a ló és a ló-robot
megy minden már rutinból nem tagadhatod.
Jó magyar étel és foszlós kalács
kerül asztalra: hétköznapi-varázs.
Minek is töprengnél hisz megtanultad rég
az asztalon a pompa soha nem elég.
Aztán majd felülmúlni kell mert ez a regula.
Aki még ezt se tudja nem ember fia.
Azért a lóra gondolsz most is nem tagadhatod
hogy mindezt éónok mélyéből magaddal hozod.
Igaz a lovat ütik s egyre terhelik
te meg csak magad hajtod. Sokan nem szenvedhetik
hogy megint van tovább és egyre feljebb napra nap
hogy még a szekered vidáman felfelé halad.
De nézd! A ló előtted mindig ott üget.
Neked követni kell akár fagyos tájon vagy kényes liget
nyújt árnyakat. Nincs vita. Nincs visszabeszéd
mert te akartad fonákját és egyben minden színét.
A vágózó lovakkal együtt futsz. Ez még tied
mert ebben teljesíted gyarló életed.

FRIDEL 2020

Kőcsipke

Kőcsipke ódon várakon
házakon és katedrálison
mint kővé dermedt gondolat ragyog
testvérei a fénylő távol csillagok.
Kőcsipke csendes üzenet talán neked
ki most pazarlod gyarló életed.
Ha ráfigyelsz egy pillanatra itt a múlt
s annak minden kis eleme mely lángra gyújt.
A szemlélőnek egy maradt: csodálni őt
a megvalósultat s a porladót az elmenőt.
A kőkemény anyag kecsesre vált
amikor felvillantja ékes távolát
egy volt-időnek. Tán tanulsz is tőle-vele
egy most-korban amelynek pénz az istene.
Nem úgy a múlt mely egyre int s zenél.
Mélyéből angyal-kórus zeng. Szíved remél.
Tán elmúlik a végzet-átok s mi helyette jön
immáron szebb jövőt hoz s szebben is köszön.
Kőcsipke közene kőillem ne tagadd
hogyan vonz és borzaszt hogy ne emelj falat
köréd s belőle ne remélj várakat csupán
egy múló emléket egy bukott kor után.
Ma emlékrongyok s dőlt falak üdvözölnek itt
hol embereknek dühe s mohósága ütközik
egy végső csatában tán. Ki tudja már
talán halál les vagy talán egy szebb élet ha vár
Talán...

Csirkeszörp

Tréfának szántam de nem jött be sehogyan.

Ott állt a kredencen váltig boldogtalan

egy üveg csipkeszörp és benne semmi új

mi érdeklődést kelhetett ám hogyha fúj

valami tréfás szél tán észre is veszik

nem ám csak úgy mellékesen vedelik...

A p-nek szárat húztam így lett csirkeszörp

s csak lestem ki mit szól de a tréfám letört.

Hetekig ott állt mert nem az írás vonzott másokat.

Róla meg tudhatod: gyakran csak áldozat

egy emberi lét alatt mert egybefogja szem

az első és utolsó betűt ám közben nem mindig terem

kreatív gondolat hogy rámutatna: nézd!

most beugrattak mégse vetted észre még

A szörp csak állt és nem vedelte senkisem.

Magányos léte aztán pár fintort terem

amikor felmutattam: hol van szemetek?

Milyen tinta kell hogy észrevegyetek?

Fintor és 'na és?' a válasz ennyi volt.

Nem jó a vicc. Vigyoroghat egy eltévedt kobold.

FRIDEL 2020

Megyen a medve...

Régen tanult sorok mondókák csiklandozók
bukkannak fel ha játék közben vidámak vagyunk.
Sohasem tudjuk biztosan kivé fordulhatunk
de a játék megmutatja: jelek üzenet-hordozók.
Megyen a medve fújjuk és közben
csiklandozásra indul a kéz pedig
egy újabb sugallat másfelől titokban ha érkezik
a régi fény feléled s az emlék nemkülönben.
Mondókák játékok kis kacagások
még megmaradtak más nem törli el.
Az érintésre legszebben másik lélek felel.
Nem érhet ehhez büntetés kitérők halasztgatások.
Még mindig megyen a medve s közben a csikizők ujjá
folytatja útját s éled a víg kacaj
mely nagyszülők szemébe pár könnyet ha csal
nem látható a lélek útja bár lépteit futja.
Gyökere Erdélyben fakadt s ma már ki látja
hogy másik kontinensen is hódíthat lépte akár.
A játszókra göcögés kuncogás nevetgélés ma vár.
A pillanat pedig magába kedvesen zárja

Mert ő az ilyen pillanatoknak antik jóbarátja.

FRIDEL 2020

Elmegyek...

Elmegyek a házatokba.

Ott maradok reggelig estelig
vagy amíg a kedvükből kitelik.

Senki nem les ránk bár ha tudna.

Egyszer leszek vendégetek.

Víg kacaj lesz ott a társam.

Hogy a dolgom megtegyem vagy megtaláljam
lesz sok jóban akkor is majd részetek.

Elmegyek a házatokba.

Megyek biza'. Mért ne mennék?

Ha egyszer a gyerkőcök is ezt szeretnék
mért gurnyadnék hétre óra századokra?

Vidám lesz az érkezésem.

Csendes lesz a távozásom.

Sírni senki meg ne lásson

Ne hallják meg csörtetésem.

Elmegyek majd eltávozom.

Tovább minek is maradnék?

S ha majd gyorsan kiszaladnék
ne tartóztass! Rátok hagyom az áldásom.

Vidám órák s csendes nyugvás
lesz az emlék. Mást nem kérek.

S ha majd egyszer utolértek
nem lesz több mint egy nagy ugrás

nyúlcipőben gólyalábon cinkefüttel mért hegy-ugrás.

Nosztalgia

Egy hang érkezett a múltból.

Még itt rezeg. Nincs is mit tenni vele.

Akár egy emlék csendes éneke

visszhangzik mint kő-csobbanás a kútból.

Míg itt marad pár foszlány száll akár a por.

Másnak másat mutat. Nekem egy csipet nosztalgia

melyen elelmélkedik csendesen az embernek fia.

Míg visszanezel egy emlékmorzsát kezed előkotor.

Nem mintha... nem azért... nem is tudom miért...

Csak töredék a szó és annak szótaga. Dalol

valami érzés majd itt marad és köröttünk honol.

Az emlék is csak olyan mit lelked tudni vélt.

Még ismétlődnek szavak de másnak másként hangzanak.

Nem falról visszapattanó csekélyke töredék.

Mint gyermekek mint pelyhes sárga kiscsibék

futkosnak körötte s benned is élnek régi szórt szavak.

Nosztalgia, mondják. Talán az is. Majd megpendül egy húr.

A rezgés múlt időbe visz és szótlan tér haza.

Tán elpattant ott valami attól olyan laza

a tartása de él a fényesült jelen mint régi kényes úr.

Hiszed-e? Nem-e? Ki tudja merre száll tovább a szó

a múltban és jelenben egyként szálló s bujdosó.

Talán

Mikor kimondják olyan bizonyos-
nak tűnik minden régi szó s hiszed
hogymagátaluk lesz szép a szerkezet
mely egyre terjeng s végül hinnéd: ildomos
s aztán leszáll. Fölötted és körötted ül.
Mint köd vagy ódon kétség elfog s nem ereszt.
A büntetés lehet kaloda vagy gonosz kereszt
mely által végzeted majd benne teljesül.
Talán hiszed hogy így kellett de elröpül a szó.
Tekinteted még követi bár sok értelme nincs.
Az érveid akár egy marék por mit ellenükre hints
lehullanak mert kit sem érdekel e most-való.
Talán... visszhangzik egyre még... talán...
A bizonyosságnak konkrét szilaj kora
az észszerűségében is oly ostoba
mert mindig ott vonul a szutykos szándék oldalán.
Még elmélkedhetünk hogy merre és tovább
hogyan is lépünk s közben már leszállt az est.
A kétségek kora jaj biztosan külön rekeszt.
Nem te leszel kit égre fordult szemmel ő megáld.
És mégis úrrá lett a sok talán. Ott visszhangzik figyeld!
Lelkedben úr támadt de harsogják milyen
fantasztikus jövő vár rád csak bangán őt kövesd
a főokost a recsegő hangú szörnyű énekest
s csak velük maradj közös ágyban és hiten.
Talán... súgják oda negédes hangon vén banyák.
A bizonyosság mégis éltető hitük.
Míg túlordítanak fals hangú énekük

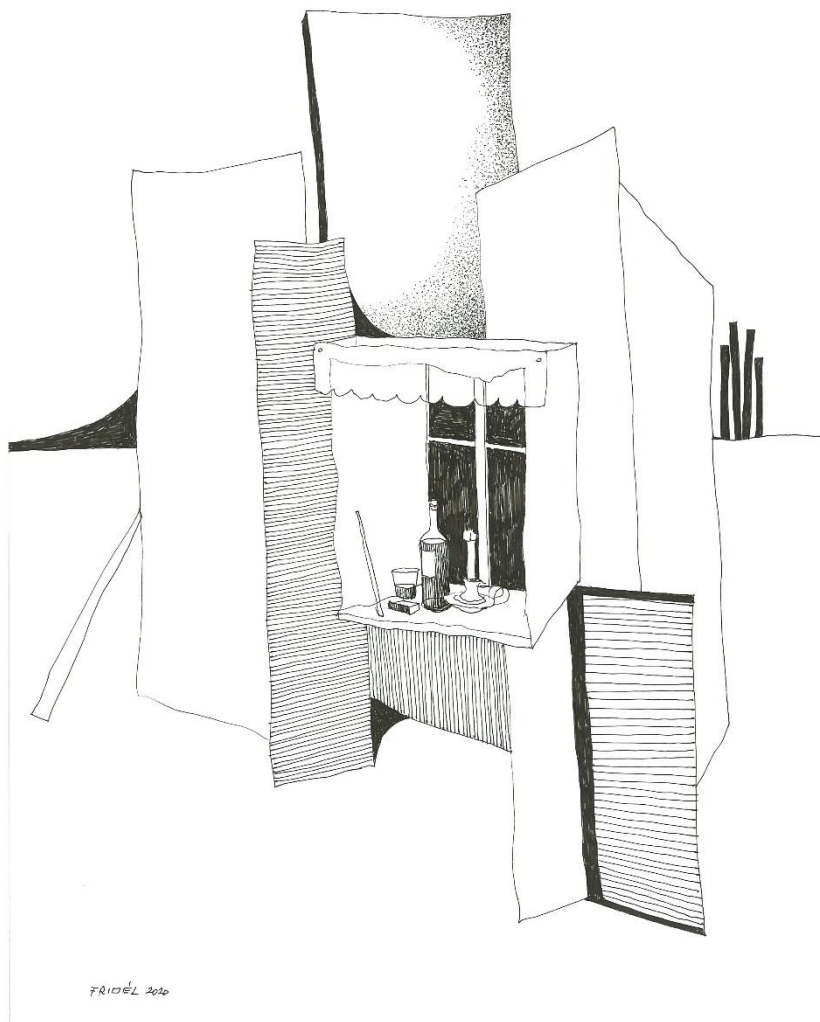
tovább rezeg hogy vígan s még tovább ordítanak.

Igen... már bizonyos a csendnek mondott zaj.

Igen... hiába látod mondják nem létezik.

A vélt jövő suhogó szárnyal érkezik.

s egy rossz talánba fül az éltük: torz sátán-kacaj.

Évkezd

Harsog az ünnep odakint ám csend az úr
ahová nem hathat mégsem a durvaság.
Hiába vetne cselt a kitanult csalfaság
itt hallgat minden. A falon túl ha káoszba is hull
mindaz mit rejtegetni kellene de rendet el nem tűr
csak rád ordít mert kényszer hajtja őt
az önmagától legtöbbet szenvedőt.
A rend-hiányban ott üvölt a mélységes úr.
Kezdjük hát szebben! szép zenével mely nem hamis.
okos könyvekkel értelmes szóval, nem gondolod?
A bölcsélet mégis csak szebbre többre visz, tudod?
A háborúnál egy betűje többet ér ha más nem látja is.
Itt csend van. Az asztalon pezsgőspohár
árválkodik mert másnak kell az alkohol
amelytől mentes ez. Mámor után a vén költő nem lohol
csupán egy értő szóra gondolatra vár.
Az ihlet órája szent. Mély csendben köszönt
arra aki már várja. Sok tiszta szó
jár kézen fogva s ettől szép a rebbenő való.
Megsúgja: ezerhangú mégis értelmed: a csönd.
Míg kalkulálnak fogadkoznak holnap tényleg más
lehet majd minden de ma még tombolni kell.
Gajdol és kurjant s nem szépen énekel
a bömbölő világ mely részegen nem is csodás.
Az év elbúcsúzik. Jön majd helyette új.
Ki is siratná meg? Fő hogy már nincsen itt.
Inkább eltűntét roppantul élvezik
kábult hadak. A szél szemükbe port és havat fúj.

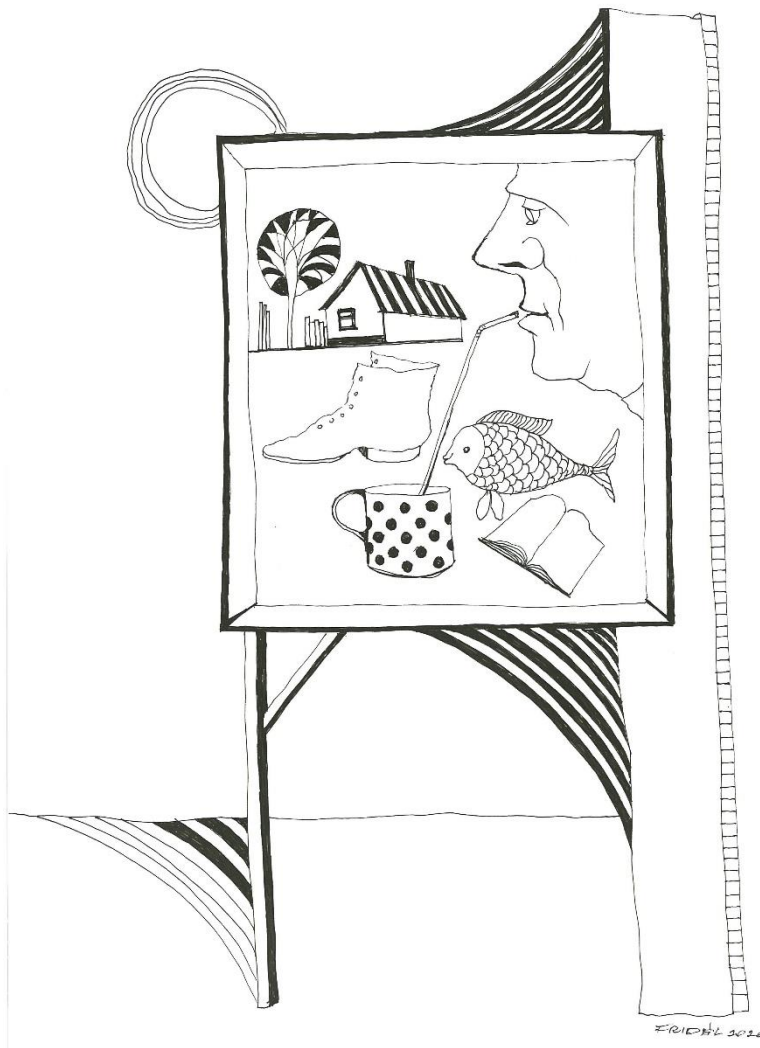
Búcsúzni kell. Búcsúzni fáj. Búcsúzni jó.

Míg integetsz egy fátyol lebben halkan és
füledben dallam zsong. Elszáll a tettetés.

Megszületik a tiszta-új csodás való.

A káosz-szülte szép már itt marad.

A zavar tűnik. Helyreállt a rend. A lét halad.

Gyermek kacaj

Mint csengettyű szól cseng és felkacag
egy drága hang. A lélek megpihen.
Most egybefolytan él a múlt s jelen.
Betölti házadat s veled marad.

Míg csilingel és egyre árad szét
valami antik érzés: pillanat
mely felemel és magával ragad
csak hallgatod vidáman énekét.

Ez ritka pillanat. Csodát mesél.
S miért ne hallanád ha ez öröm?
Szárnyalva él tovább egy délkörön.

Aztán a csend s a csengés visszatér.
Mint buborék száll halkan s könnyedén.
Körötte ezer színnel él a fény.

Csend

Csend mélye: hang-zenék árnyas helyek.

Zsongások suttogás csodás idők.

Egyként ott lelheted az érkezőt

s az elmenőt. Árnyak és emberek

világa rád köszönt. Ne is tagadd:

hogymindez villanyoz. Zsongása száll

s csak állsz mint múlt idők romjainál

és mindez röptet és már elragad.

A csend a teljesség világa. Nézd:

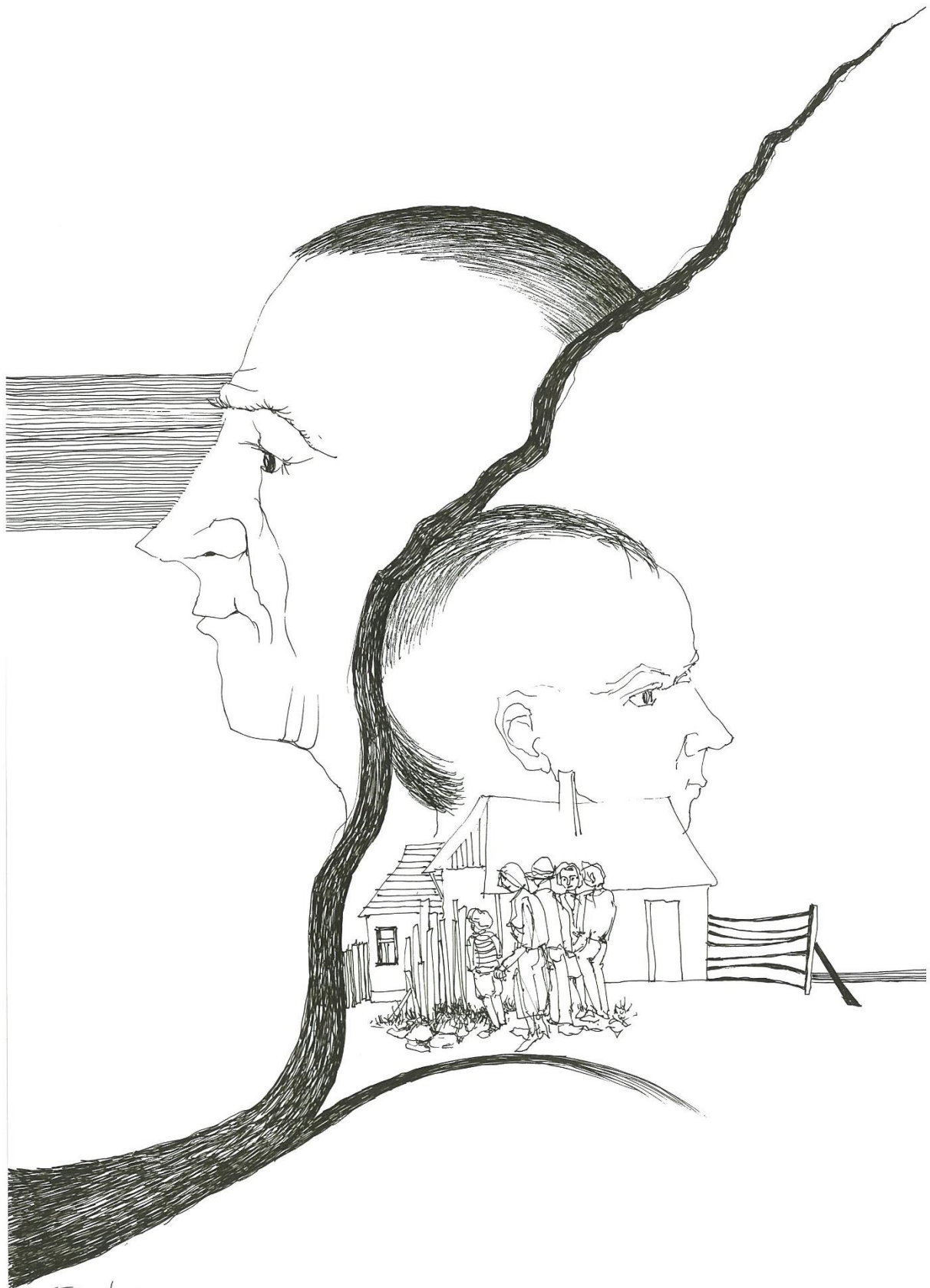
hogyan vibrálnak mélyében a múlt

s az eljövendő életek. A volt

és elveszett szavak. Tértét ne kérd!

Csak elsodorna máshová s veled

más nem maradna csak a képzelet.

FRIDEL 2020

A Múlt Hajóján

Elmúlt és érkezik. Kettős való.

Mélyében halványul az üzenet

Még vibrál s játszadozna csak veled

majd messzesiklik mint öreg hajó.

A korlátnál színes népek s ruhák

ezernyi foltja integet de már

egy újabb élmény kavalkádja vár:

percek fények arcok múltó csodák.

Mint villanófény úgy ragyog a kép.

Marasztanád de indulnak tovább

a népek és a lomha nagy uszály.

Orrán s körötte millió sirály:

mind túlsikoltja csillogó csodád.

A vén hajó csak megy. Mással s veled

ő nem törődik. Emlék integet.

Fénytelen fény

Ma fénytelen a fény. Tompán remeg.
Szürkébe fordul ember és a táj.
Csak pihegünk a műveltség romjainál.
Fölénk terülnek sötét fellegek.
Rezgések élnek. Szótlán szólamok
csak halkán fújják régi dallamát
egy volt-időnek. Fáj ez a világ.
Nem boldogít hogy most még szólhatok.
Ember-világ: rongy és vad harcias.
Egymást gyilkolva bosszúszomjasan
rikoltva követelve félvadan
ma üvöltözve újra összecsap.
Nincs más való csupán a szürkesség.
Eltékozolta minden szép színét.

Hó-illat

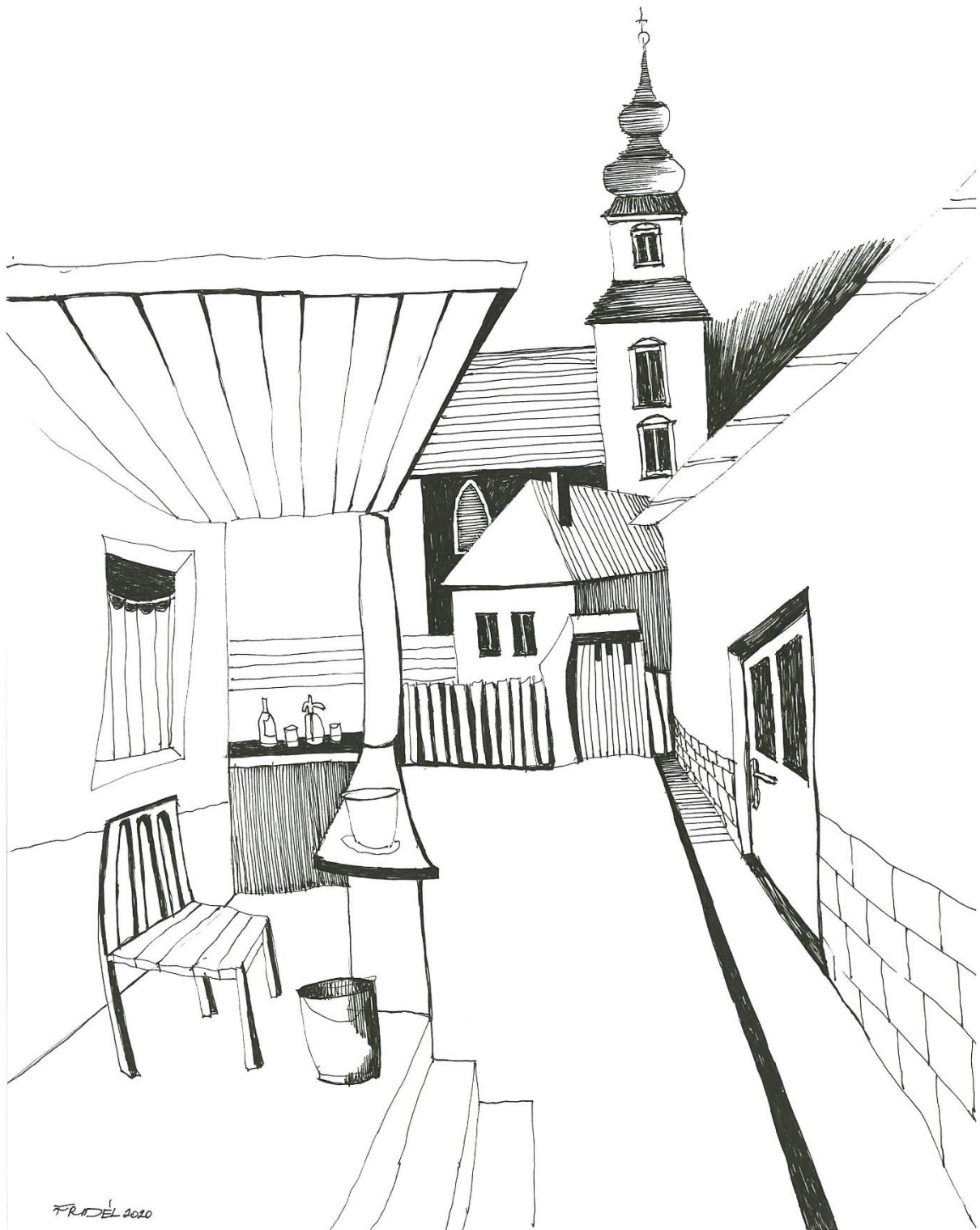
A légben hó-illat remeg. Leszáll,
majd elkering. Táncát homályosan
úgy lejti el, hogy csendesen suhan,
csupáncsak sejtet s árad boldogan.
Tudod, hogy messze jár, de már üzen:
ne várjatok, mert nincsen dolgom itt,
hol annyi ellentét csapongva érkezik.
Talán nem érzik még ma ennyien.
A hó-illat most mégis itt lebeg.
Mint szárnyas lény, fölöttünk itt kereng.
A lénye és a fénye átdereng
minden homályon. Várják gyermekek,

kiknek csodája él, a hófehér.
Impresszióban él. Nekik zenél.

Függelék

Vannak kik folytonos függésben élnek
s nem lehet csodálni őket. Érdemük
oly mulandó akár rossz por-jellemük.
Bár folyton csak tarolnak mégis félnek.
Nem tudható hogy merre és miért lett
oly képlékeny a jellem és hazája
a gyarló test mely tündöklését várja
és hogyan vélhető nagynak a fél-tett.
Míg benne élnek nem tudják a létnek
melyik formája lesz hitük szerint
mely boldogan reájuk néz s másat tekint
valósnak jobbnak boldogabbnak s szépnek.
A létük függelék. Hiába várják
hogy másnak lássák őket s megcsodálják.

Eljövendő

Eljött az új esztendő s véle már
egészen más jövő ígérete.

Az embernek oly más a helyzete
de nem mindenki tudja. Másra vár.

Míg égnek bíbor alkonyok leszáll
az est és benne szürke lesz az ég.

Fáradt madár dalolja énekét
majd mélykék lesz az ég mely szóra vár.

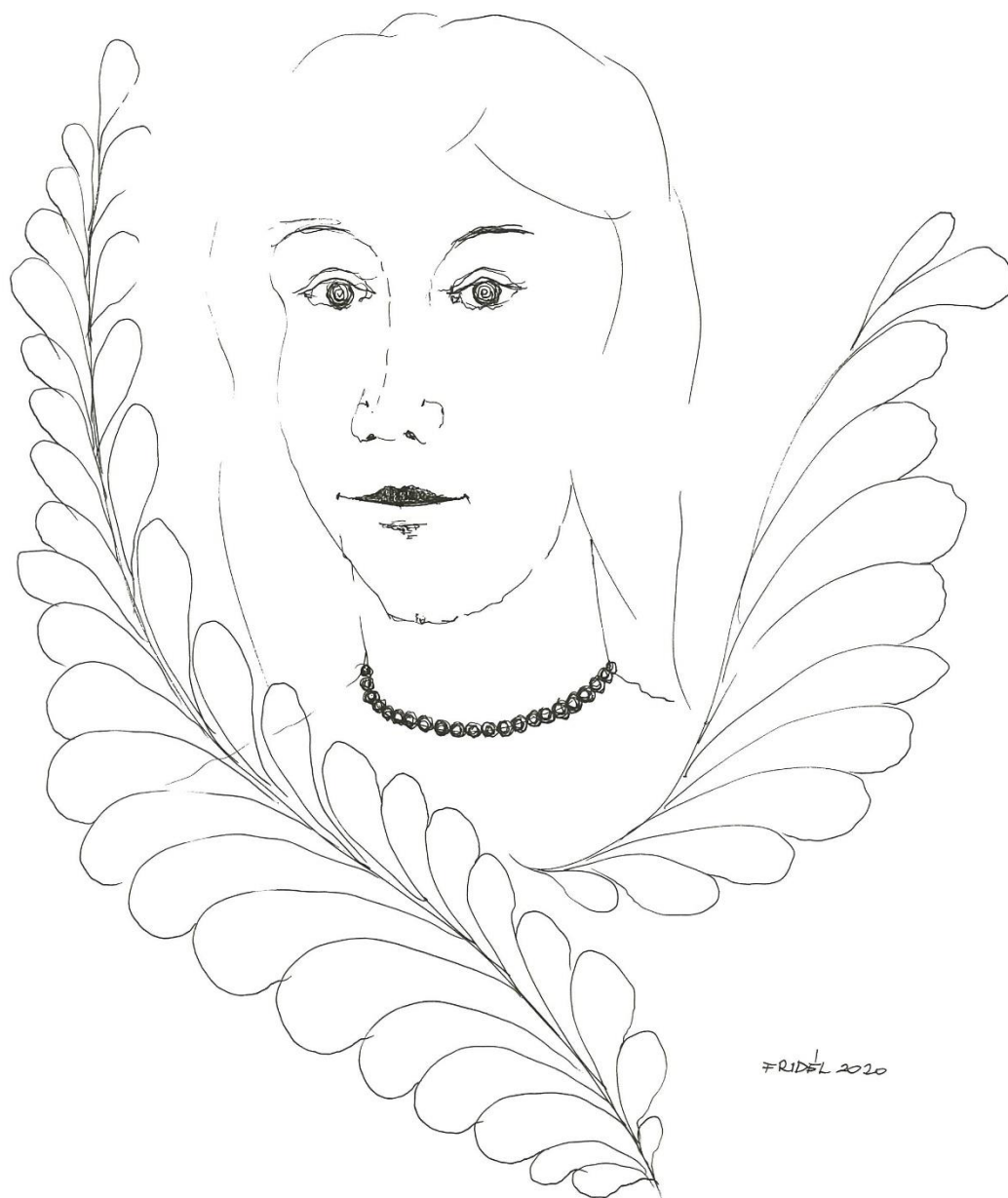
Az új év kezdetén egy új esély
mint halvány csillag vibrál és rezeg.

Nem látják meg talán az emberek.

Attól még itt marad s a nép remél.

Csak ez legyen velünk új évben is!

Világa mellett nem hathat hamis.

FRIDEL 2020

Végtelen

Mint sűrű nagy homály takarja el
a távoli eget. Leszáll az éj.
Most tél van. Elcsitult a szenvedély.
Minden kérdésre vaksötét felel.
Mélyében annyi válasz imbolyog.
Mélyében csend van. Nincsen csillogás.
Csupán a némaság a hallgatás
bujkál s mint vénember csendben dohog.
Ám megnyílik az ég a végtelen
pulzál s remeg. Oly tágas és csodás.
Mélyében mélysötét és csillogás
egyként kápráztat s lüktet szüntelen.
Megnyílt az ég. Feltárja kincseit.
Míg elcsitul lenyűgöz s elvakít.

Csendes

Csendes vidékeken busong a lomha éj.
Most minden hallgat. Nem várják hogy szép mese
zsongása elringassa kedves gyermekét
mert egy a ringás s csendes múltó éneke.
A pillanatnak mégis mázsás súlya van.
Egy szétterült köpeny takarja árnyait.
Alatta egyként élnek búsan s boldogan
a népek. Nincsen fény mely villan s elvakít.
Csendes homályban szép jövője feldereng
a bízó gyermekeknek. Száz meg száz mesét
suttognak csendesen fülébe s míg kereng
a végzet elringatja bízó gyermekét.
Csendes határain ma őrködik a Rend.
Minden percében tisztaság. Él és teremt.

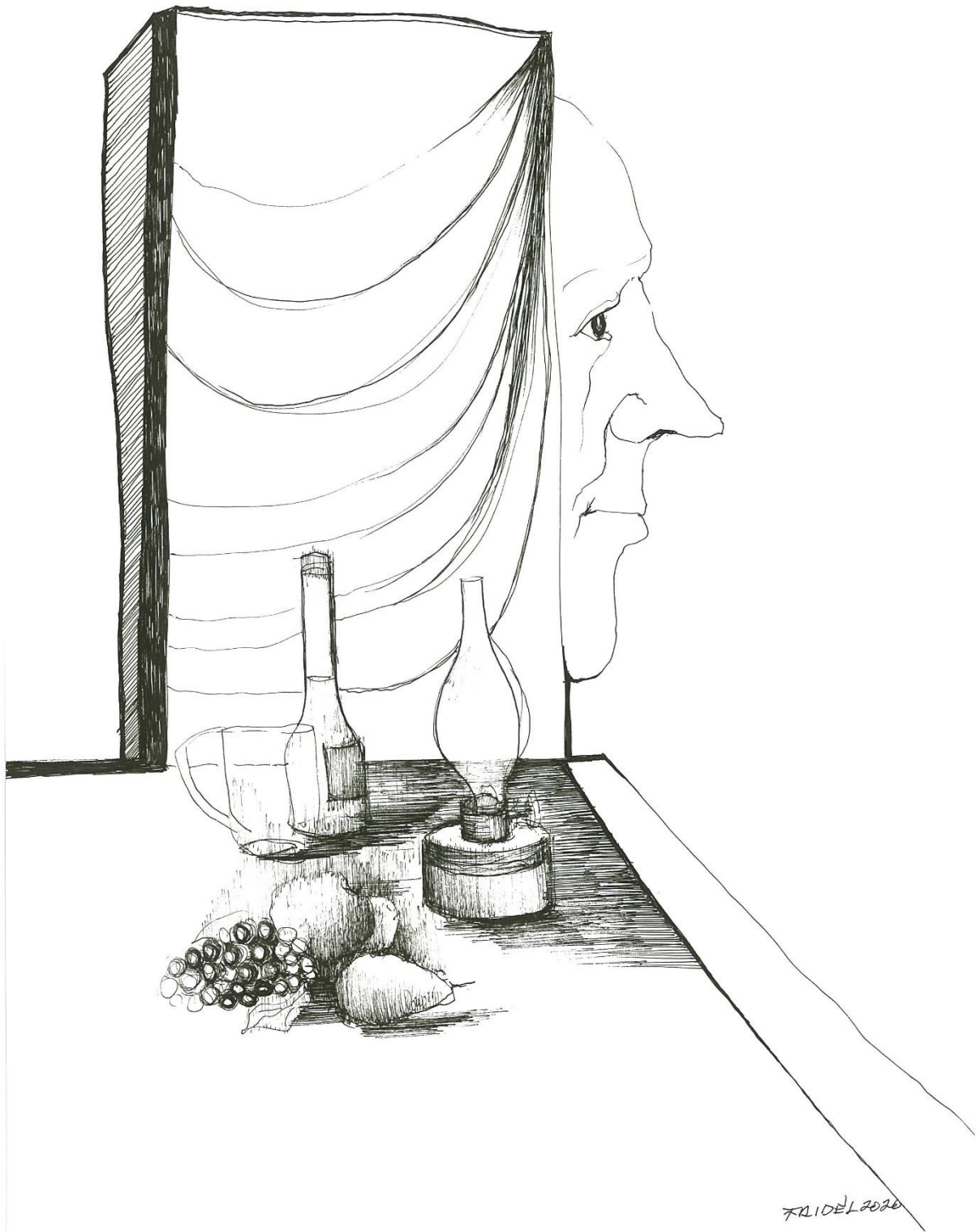
Árny

Egy árny bolyong. Nem tudni merre és hogyan
szeretne lépni. Lénye és szándéka oly bizonytalan.
Míg itt kereng az éj befonja őt is csendesen.
Aztán sugall de nem tudni megértik-e, sosem.
Csak egy bizonyosság van: értő fül már alig akad
egy haldokló világban mely törik s szakad.
A léte mégis így üzen. Halkan megsúgná és elmondaná
ha volna ki figyel rá. Ő csak jár-kel hátha van ki hallaná.
Teendő annyi van de hány a tetterős
ember ki nem röstell indulni s lenni hős
akár. Az élet mégis oly lapos gyakran sivár.
Alatta minden meglapul s nem bánja már
csak úszná meg. A rettegés ott él vele.
Ő nem más mint a korszak gyáva gyermeke.
Az árny tovább suhan. Talán lesz óra elmondhatni tán
milyen sors vár reád a fordulat s a csendes éj után.

Nádszál

Mint ingó nád az élet hajtja lengeti
a tétova utast. Felszáll s leszáll vele
minden kétsége melynek gyarló gyermeke.
A szél alákap játszik és legyezgeti.
Őbenne hinni gyarló s céltalan lehet.
Játékra hív de felkap s máris eldobott.
Ígér világot otthont fényes csillagot
mert mindig elragadja őt a képzelet.
Nádszálként leng s ha véle tartasz mégse visz
magával, ó, ne hidd, hogy tartós lesz hite!
Körötte minden változó mint élete.
Csak tetteti hogy nagyszerű dolgokba' hisz.
A lenge nádszál életének társa csak.
Sodorja s táncoltatja szél. Könnyű vacak...

Elsodortan

A hullám-verte lét már elragad.
Sodor cibál nem adhat szárnyakat.
Míg éled mindened bizonytalan.
Tán élheted szépen boldogtalan.
Fogódzó nincs. A víznek árja visz.
Sodródsz mint víz mélyében kis kavics.
A hullámozó erő determinál.
Nem tehetsz ellene. Sodor cibál.
Csak élsz mert elsodortan élni kell.
Az éltedet takarja vén lepel.
Míg elsodornak ellene nem állsz.
Titokban még egy hívásra ha vársz.
Ám létedet sodorja egy erő.
Vesztében ékes nagy előkelő.

FRIDEL 2020

Állatmesék

Fekete István emlékére

Akinek szája tiszta szókra nyílt
nem állhatott a zordon rend előtt.
Meghurcolták mert kendőzetlen írt
a gyilkosokról. Sorsa így eldőlt.
Igaz csak egy időre mert a sors
Isten nevében sújtott arra is
kinek szívében zord homály honolt.
Lelepleződött útja a hamis.
Bár úgy tűnt állatokról írt csupán
de annyi szépség vitt magasba fel
hogyan megtisztultan élt már azután
akinek lelke tisztán ráfelel.
A sötét név mögött szintiszta ég
ragyog le minden olvasóra már.
A művész teljesíti végzetét
s míg rajta töpreng Istenre talál.

FRIDEL 2020

Látszólag

Minden felszín alatt

ott lappang valahol

valami

vele ugyan ki törődik?

általa ki kíván

látni és hallani?

Látszólag minden rendben van

forognak gyorsan a kerekek

A felszín roppant ápol

mögötte mégis

mégis valami homályos dolog honol

Látszólag minden a felszín

a látszat úgy dominál

hogyan figyelmedet ügyesen eltereli

no lám

nocsak

és erre meg arra

készülnek díszek a ravatalra

máskor meg csak egy nyári

kedves zivatarra

Ügyesek ezek a látszatok

amelyeken túl

valami más

mégis mindig

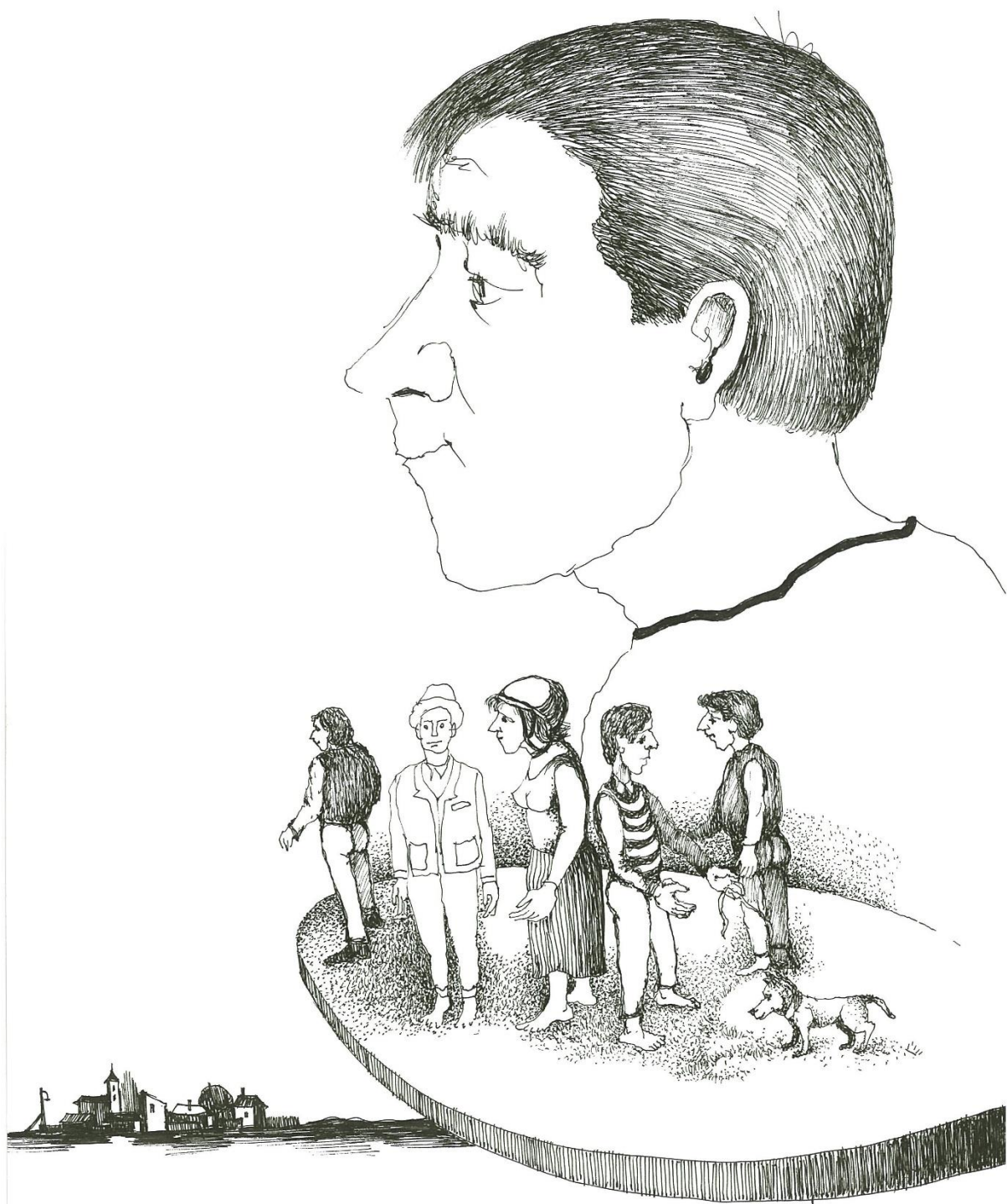
lűktet és felragyog

bár ők ezt nem akarják

mert a látszat mozaikjait

szorgosan mindig újra

meg újra
összerakják
és ezen nyugszik a társadalmi rend
amely századonként újabb
felfordulásokat teremt
mert fő a látszat
amely mögött mégis
mégis csak megint hazajárhat
valaki
s tőle éled remeg
belobban az a valami
amiről jobb is nem beszélni
de mégis van
s hogy miért van
azt derítse ki más
akinek fontos ez a
milliszekundumos felvillanás
amely az élete helyett van

FRIDEL 2020

Csak mert...

Csak mert... és ó, dehogy...

és mégis... ugyan semerre

sem visz a tétovaság

nem dob fel az élet szerelme

amely kötő- és toldalékszavakat

hint az emberek útjába

hogyan aztán benne

mindig rendre felbotoljanak

Csak mert... mert mindig lehet

szórakozni a balga néppel

amely a saját érdekeit sem ismeri fel

csak úgy tévelyeg

mert azt is lehet...

De azért mégis... csakhogyan... és ihaj-csuhaj

de ékes ez az ékesszólás

amelynek csupán az elemeit

nem tudják egyberakni

az X, Y, Z, Alfa és egyéb

kódoknak vitathatatlan jegyében

mert már kód az ember is

ha hagyja magát

mert nem csillogtathatja fel

színeiben is pompás

múlhatatlan gyermekkorát

amelyből hiányzik a bölcső

nemhogyan az anyai dédelgetés

merthogy... csak mert... és ó, igen

de édes ez a feledhető

memóriatemető

ugye hogy

ugye már

tényleg

ugyina...

Végleg

Végleg lezárul

az az út amelyen

neked se volna érdemes

végigcaplatnod mivel

nem arra hajt az idő

az a kíméletlen

mások szerint nem is létező

faktora az életnek

hogyan legyen aki nem vet meg

csak robog tovább veled

vagy akárkivel

mert az élet előbb-utóbb

úgyis mindenre megfelel

Végleg

nem oldható meg semmisem

csak az ami még mindig megterem

valahol az élet sűrűjében

mert már törnek magukat ama

megfoghatatlan valakik

és teremődnek sorra

azok a valamik

amelyeknek pusztán rendeltetése

hogyan hozzák a béke

nyilvánosan és titkosan

egyaránt szerethető

csodáit

amelyek de tényleg

de igazán
együtt pulzálnak a végtelennel
és ennek is dolga van
a megfoghatatlan védelemmel
amely egyes földlakóknak még kijár
emitt vagy amott
Babilonnak vagy Berlinnek romjainál
ahol majd végleg
minden de minden eldől
hiszed-e komám?

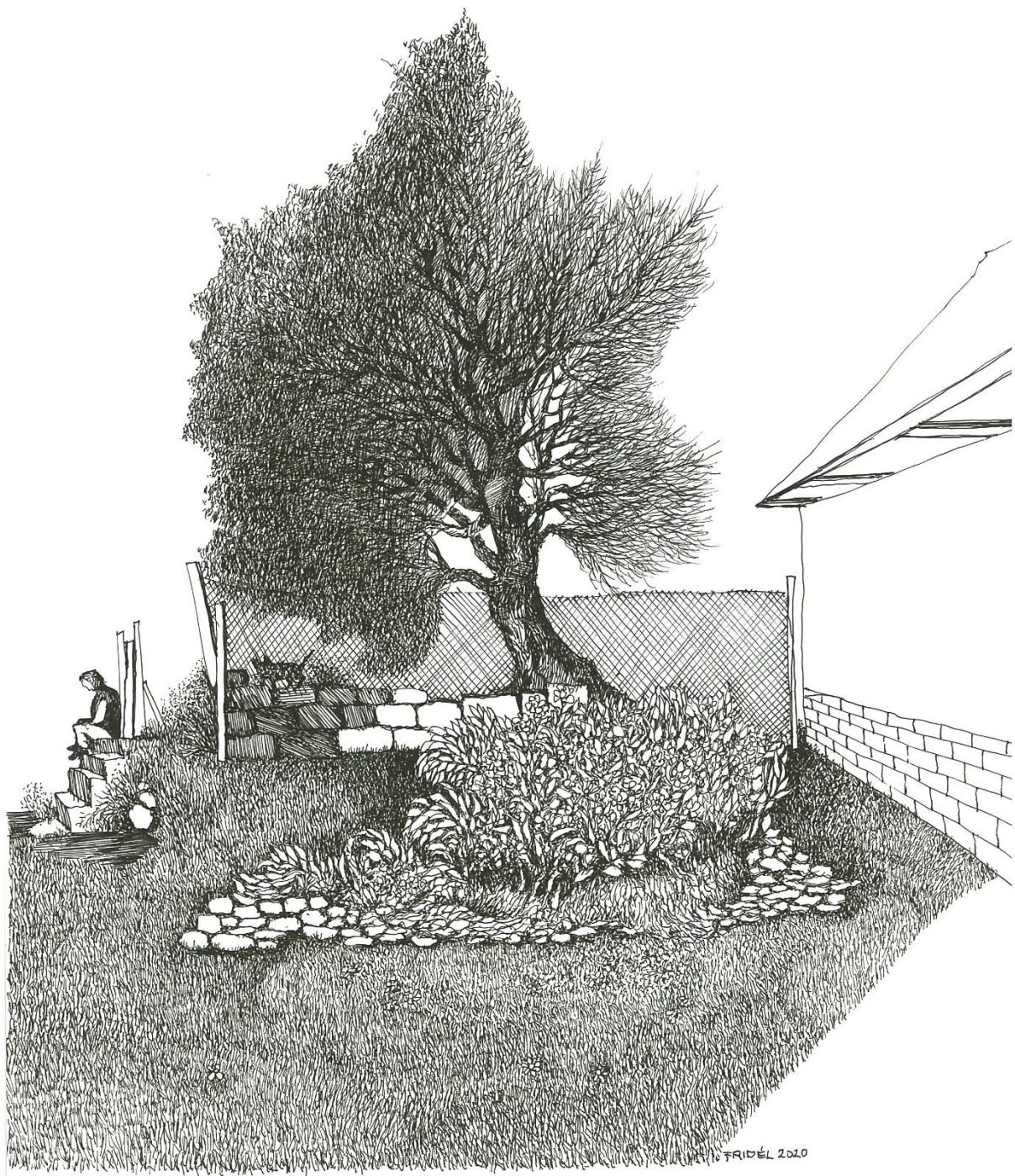
Ditirambusok

Ditirambusok és távol dobzenék
pergő ritmusára dobban
valami ősi dobbanássor
amelyben a rég föld alatt nyugvó
elődök tudása verseket dalokat üzen
Ditirambusok és aztán Nemes Nagy Ágnes és
kedves barátai örültek a mának
amelyben pedig élni is alig lehetett
ők mégis összekapaszkodtak és
váltig megmaradtak
hogyan legyen valami ami még
erőt adhasson a széjjelvert hadaknak
az őket éltető
ősi nemeslelkű őserő
korabeli harcosainak
akik még megmaradtak
no, nem karón varjúnak
pedig annak szánták őket a nagyon vadak
az örökös bosszút lihegők
az értelmet váltig nem szenvedhetők
és a mégis a külföldnek is felmutatott
művelt társaság
aztán úgy szerzette minden dalát
mintha már csak
ditirambusok maradtak volna
nekik és mindnyájunknak

Csupán ezért

Csupán ezért vagyunk
akik még élünk és dalolhatunk
hogy váltig megszólaljon az a dal
melynek minden hangja egy diadal
Csupán ezért szólal máig a hang
mely felzeng mint ünnepen a harang
és aki hallja mind híven követi
mind együtt dalol mert csak így szereti
hallatni a hangját: méltó a szózat
örök dicséreteül a Fennvalónak
Csupán ezért szólalhatunk ma még
hogy általunk is ragyogjon fenn az ég
mert mindnyájan reflexiói vagyunk
utánunk marad mit méltón rájuk hagyunk:
a titkaink vágyaink örök szépség és élvezet
minden mi mégis mindig csak egyfelé vezet
Csupán ezért szólunk amíg szólnunk még szabad
vezessen a lélek s kerüld kárhozatodat
Csupán csak ennyi hang a szó
melyben felzeng a lélek és kél az izgató
földöntúli lét és vivátoz az ember
Csupán ennyi a dal és ennél több már nem kell

Tartalomjegyzék

Se le se fel	7
A bohócokra	9
Bükkerdő.....	11
Színjáték.....	13
A mi Ötvenhatunk.....	15
Krónikások	17
A Reformációra	19
Másmilyen	22
Három delfin.....	24
Menni?.....	26
Rekviem	28
Testvérek.....	31
Öröm és bánat	33
Én nem kiáltozom... ..	35
Léptek	37
Mi lenne, ha.....	39
Várni remélni... ..	41
Mikor a majmok.....	43
Apró kezek	45
Igaz szavak	47
ÍGY	49
Nyomot hagyok	51
Elillant... ..	53
Ha a hülyeség fájna.....	54
B-A-C-H	56
Tényleg.....	58
Szabadon	60
Mesélek	62
Fejünk felett.....	64
Öcsi	66
Művészi rendetlenség	68
Mese a gyűlöletről	70
Legyünk büszkék?	72
A titok	74
Akár a Kű.....	76

A hiányzó negyedik.....	78
Örvendjetek.....	80
Nyilas havában.....	82
Fáziseltérés	84
A ház	86
Titokzatos	88
Családi mozaik	90
Merre?	92
Negatív fény.....	94
Boldogság	96
Teljesült.....	98
Zene	100
Égszínkék	102
Múltán... ..	104
Carla dala.....	106
Dögvirág.....	108
Hópehely	110
Jön már... ..	112
Ló-robot.....	114
Kőcsipke.....	116
Csirkeszörp.....	118
Megyen a medve... ..	120
Elmegyek.....	122
Nosztalgia	124
Talán	126
Évkezdet.....	128
Gyermek kacaj.....	130
Csend	132
A Múlt Hajóján.....	134
Fénytelen fény	136
Hó-illat	138
Függelék	140
Eljövendő.....	142
Végtelen.....	144
Csendes	146
Árny	148

Nádszál	150
Elsodortan	152
Állatmesék	154
Látszólag	156
Csak mert... ..	159
Végleg	161
Ditirambusok	163
Csupán ezért	165

Murawski Magdolna újabb verseskötete újabb kísérletekről árulkodik. A költő sosem pihen, és most megint a klasszikusat és a modernet fogja össze, hogy mégis harmóniában éljenek egymással. Nincs ebben semmi ellentét, az élet is ilyen. A folyamatos fejlődés mellett megmarad életünk rendjét biztosítandó a hagyomány, melyet családjunk, hazánk, kultúránk hagyományozott ránk, és nekünk kötelességünk megőrizni az utódok számára. A kihagyott fejlődési lépcsők olyanok, mint a szabálytalan lélegzetvétel. Bár az is lélegzés, mégis meg-megakad és a szaggató köhögés

jelzi, hogy nincs valami rendben. Nos, ebben a Murawski-kötetben ez nincsen így. Az egymás után sorjázó versek egymásnak adják tovább a szót, akár a futók a stafétát, vagy a beszélgetőpartnerek a szót.

Murawski Magdolna nem szokta ciklusokba rendezni a kötetei anyagát. Költeményei inkább versfüzére, amelyek nem tűrik a monotóniát, hiszen annyiféle témát vetnek fel, hogy aztán mindig otthagyják az olvasó számára a gondolat tovább fűzésének a lehetőségét. Vele kell át- és újragondolni a mögöttünk settenkedő háború rémének jelenlétét napjainkban, ám ugyanúgy magával von egy sétára a tisztán érkező hóesésbe, amely ennek az ellenkezőjét sugallja. A tiszta hó és a kegyetlen háború, valamint annak demagógjai ugyanúgy az élet kontrasztjait adják, mint ahogy a színek között a fehér-fekete ellentétpár. Arra mégse gondol senki, hogy a fekete-fehér fotókról vagy filmekről az egyik vagy másik színt száműzze.

Talán épp ezért kellenek ezek az ellentétpárok, amelyek immáron nem csupán a költőnő fantáziavilágának lakói. Amit nekünk sugall általuk, az soha nem a pesszimizmus szürkesége, hanem a továbblépni tudás adottsága, amely Murawskitól elválaszthatatlan.

Negyvenötödik kötetének megjelenése életművének gyarapodásáról vall. Soha nem nyugszik, és akármit is áraszt felé a jelenkor, ő nem hátrál meg, hanem halad tovább a neki rendelt úton. Jelen kötetben éppen a költészet útján.

Klasszikus vénájának újabb fellobbanásait látjuk a szonettekben. Ez a versforma valahogyan nem akarja elhagyni a XX. és XXI. század gyermekének repertoárját. Miért is hagyná el? Vele azonos, és ezeknek a soroknak a löktetése azonos a költő szívdobbanásaival. Valami távoli korból tért vissza, hogy ezekkel a dalszerű versekkel mulattasson, vagy máskor meghökkentsen.

Ahogy a spontán versek fel-feldobott képsoraival is mintegy megvilágít egy-egy zugot a világnak mások előtt talán rejtett részleteiből. Hiába tűnik ellentétesnek a kétféle versforma, a szerző és annak világa egységes egybe fogja a kettőt. Talán ezzel is a törött üvegcserep-elméletét igazolja: ahány apró részlet, annyiféle reflexió.

Fridél Lajos mesteri grafikai egészítik ki a költeményeket, hogy annál kifejezőbben érvényesüljön a mondanivaló. A két név azonos alkotói műhely, habár egymástól egészen távol születtek meg a költészet és a művészi grafika újabb darabjai. Mit tehetünk még hozzá? A vers nemcsak az, amit mondani kell, hanem értő előadó híján, magányos óráinkon nekünk is olvasni kell.